Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκαταβολικαὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Δίδου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Μαρτίου 1900 Ἔτος 22ον. — Ἀριθ. 12

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 93.)

Ἡ κυρὰ - Ρενώδη ἐνήργει οὕτω ἀπὸ καλωσύνην, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ συμφέρον. Ἅμα εἶδε ποία ἦτο ἡ πτωχὴ ἐκείνη ἐπαῖτις, τὴν ὁποίαν ἐκ φιλανθρωπίας εἶχε περιθάλψῃ, ἤρχισε νὰ σκέπτεται ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ ὠφεληθῇ σημαντικῶς ἀπὸ τὸ παράδοξον τοῦτο περιστατικόν.

Ἡ ζωηρὰ καὶ ἐξημμένη φαντασία της, —φαντασία γυναικὸς μεσημβρινῆς, —τῇ ἐπαρουσίαζεν ἀπὸ τώρα τὸν υἱόν της περιβεβλημένον ὑψηλὸν ἀξίωμα ἐν τῇ αὐλῇ, τὸν ἀδελφόν της μέγαν καὶ πολύν, αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἀρχόντισσαν ἰσχυράν, καὶ δὲν ἀμφέβαλλε ποσῶς περὶ τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ ὡραίου τούτου ὀνείρου : ἡ Δέσποινα Μαργαρίτα, εὐτυχοῦσα ποτέ, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ λησμονήσῃ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὴν εἶχον περιποιηθῇ καὶ βοηθήσῃ εἰς τὴν δυστυχίαν της. Διὰ τοῦτο προσεπάθει νὰ ποκτήσῃ τώρα τὴν εὔνοιάν της δι' ὑπερβολικῶν περιποιήσεων, παρώτρυνε δὲ ἀκατάπαυστως καὶ τὸν Οὐγονέτον νὰ τὴν μιμηθῇ.

Ὁ τίτλος τοῦ φίλου τοῦ υἱοῦ της, εἶχε μεγάλην σημασίαν διὰ τὴν δυστυχῆ μητέρα· ἐδέχθη ὅθεν ὡς συνοδὸν τὸν Οὐγονέτον προθυμότατα. Μετ' αὐτοῦ θὰ ἠδύνατο νὰ ὁμιλῇ περὶ τοῦ Γκύ, καὶ τὸ ταξείδιον θὰ τῇ ἐφαίνετο οὕτως ὀλιγώτερον μακρυνὸν καὶ ἐπίπονον.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἠρώτα ἀπλήστως τὴν Γλυκερίαν περὶ τῶν ἀφορώντων εἰς τὸν προσφιλῆ της υἱόν.

Ἦτο ὑψηλός ; δυνατός ; εὔμορφος ; γενναῖος ;...

Ἡ Γλυκερία, ὅσον διὰ τὰ πρῶτα, ἀπεκρίνετο καταφατικῶς : Ὁ Γκὺ ὑπερέβαλεν ὅλα τὰ παιδία τῆς ἡλικίας του κατὰ τὸ ἀνάστημα καὶ κατὰ τὴν ῥώμην· ἄσχημος δὲν ἦτο διόλου, ἀλλ' ὅσον διὰ γενναῖος, ἄ, ὄχι, οὔτε ἰδέα ! Δὲν ἀγαποῦσε περισσότερον ἀπὸ αὐτὴν τοὺς πολέμους καὶ τὰς μάχας, καὶ ἂν δὲν ἦτο ὁ ἀδελφός του, τὸν ὁποῖον ἐλάτρευε, ποτὲ δὲν θὰ συγκατετίθετο νὰ μάθῃ μίαν τέχνην, ἡ ὁποία τον κατεδίκαζε νὰ ζῇ διαρκῶς ἐν τῷ μέσῳ ξιφῶν καὶ δοράτων...

— Θά το ἔλεγε διὰ νὰ στειεύθῃ, ἤ διότι θὰ ἤθελε νὰ φορῇ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν περικεφαλαίαν καὶ τὸν θώρακα τῶν ἱππότων, ἀντέτεινεν ἡ κόμησσα.

Ἀλλὰ τὸ κοράσιον ἔσεις τὴν κεφαλήν:

— Ἄ, μπᾶ ! Ὁ Γκὺ ἦτο εἰλικρινής· δὲν του ἄρεσαν τὰ ὅπλα· δὲν ἤθελεν οὔτε νὰ βλέπῃ τὰς λογχομαχίας καὶ τὰ ἄλλα πολεμικὰ παιγνίδια, ποὺ ἐξετρέλλαιναν τὸν Γωλτιέρο, καὶ ἔλεγεν: «Ἄς τους νὰ βγάλουν κανένα μάτι, γιὰ νὰ γελάσω !»

— Περίεργον ! ἐψιθύριζεν ἡ εὐγενὴς δέσποινα· ἡ ἀνατροφή λοιπὸν ἔχει μεγαλητέραν σημασίαν ἀπὸ τὴν γέννησιν; καὶ ἕνας λέων, ἂν ἀνατραφῇ μαζὶ μὲ πρόβατα, θὰ χάσῃ τοὺς ὄνυχας καὶ τοὺς ὀδόντας του ;..

Ἡ Γλυκερία, παρατηρήσασα ὅτι τὸ θέμα τοῦτο ἔκαμνε πολὺ μελαγχολικὴν τὴν ἀσθενῆ, ἐθεώρησε καλὸν νὰ μὴ ἐπανέλθῃ, καὶ εἰς τὸ ἑξῆς τῇ ὡμίλει μόνον περὶ τῆς καλωσύνης, τῆς φαιδρότητος καὶ τῶν ἄλλων προτερημάτων τοῦ παιδικοῦ της φίλου.

— Εἰς τὸ πρόσωπον μοῦ ὁμοιάζει ; ἠρώτα ἡ δυστυχὴς μήτηρ· δὲν τον εἶδα καλά, καθὼς ἐστέκετο ὀπίσω ἀπὸ τὸν σύντροφόν του. Εἶνε μελαγχροινός, ὅπως ἐκεῖνος ;

— Ὄχι, δέσποινα· εἶνε ξανθός, πολὺ ξανθός, μὲ γαλανὰ μάτια.

—Τότε λοιπὸν δὲν ὁμοιάζει οὔτε ἐμένα, οὔτε τοῦ πατέρα του, ἔλεγε στενάζουσα καὶ ἀπηλπισμένη ἡ ἀτυχὴς Μαργαρίτα.

Ἐν τούτοις ἄλλο δὲν ἐπόθει, εἰμὴ νὰ ἐπανίδῃ τὸ ταχύτερον καὶ νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν μίον της. Διὰ τοῦτο, μόλις ἀνέλαβεν ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν καὶ ἀπὸ τοὺς κόπους, ἀπεχαιρέτισε τοὺς φιλοξενήσαντας αὐτήν, καὶ συνοδευομμένη ὑπὸ τοῦ Οὐγονέτου, ἠκολούθησε τὴν αὐτὴν κορτώδη ὁδόν, ἐπὶ τῆς ὁποίας, φεῦ ! ὁ ἄνεμος εἶχεν ἐξαλείψῃ τὰ ἴχνη τῶν βημάτων τοῦ υἱοῦ της. . .

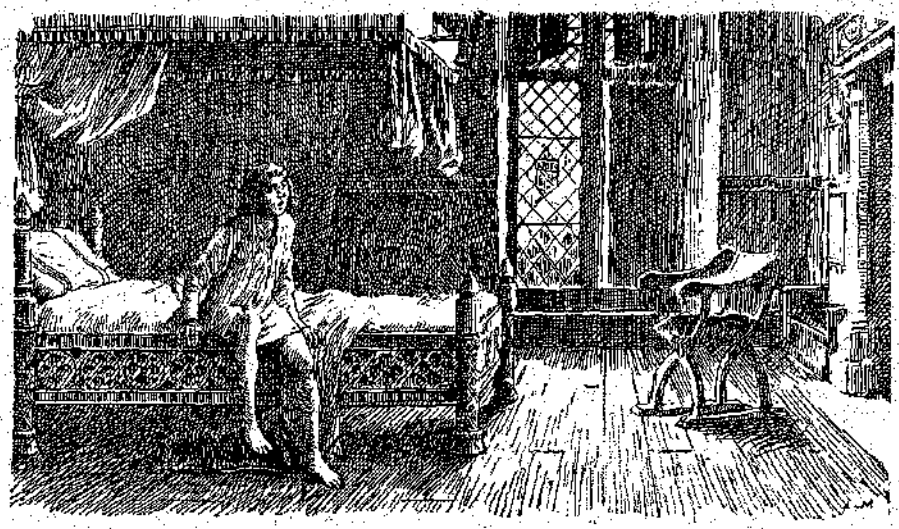

«Ὁ Γκὺ ἔκραξε : Γωλτιέρε ! Γωλτιέρε !» (Σελ. 99, στήλ. 6'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ὁ Μάστρο-Πέτρος ἐταξείδευε μὲ ταχύτητα ἀσυνήθη διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν οὔτε σιδηρόδρομοι, οὔτε ἀτμόπλοια, οὔτε κἂν λεωφορεῖα ὑπῆρχον, καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας εὑρίσκοντο εἰς πρωτογενῆ κατάστασιν.

Ἀλλὰ καὶ τότε, ὅπως καὶ σήμερον, ἐν βαλάντιον καλῶς ἐφωδιασμένον ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ θαύματα . . . σχετι-

κά, ὁ δὲ πλούσιος ὁπλοποιὸς ἐξώδευε τὸ χρῆμα μ' ἐλευθεριότητα Ὑαγγαίου, ἀναγνωρίζοντος τὴν ἀλήθειαν τῆς παροιμίας: Ὁ χρόνος εἶνε χρῆμα.

Διῆλθον, χωρὶς νὰ μείνουν, ἀπὸ τὸ Ἀθηνιών,—τὴν διάσημον πόλιν, ἡ ὁποία θὰ ἐγίνετο μετ' ὀλίγον ἕδρα τῶν Παπῶν,—διέπλευσαν τὸν Ροδανὸν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ Λυών, τὸ ἀρχαῖον Λουγδουνον, τὸ ὁποῖον ἐκίνησε τὸν νεανικὸν θυμασμὸν τῶν ἡρώων μας.

—Ἂν εἶνε ἔτσι ἡ δευτερεύουσα πόλις τοῦ βασιλείου, τί θὰ εἶνε τότε ἡ πρωτεύουσα! ἀνέκραξεν ὁ Γκὺ κατενθουσιασμένος.

Ὁ Μάστρο-Πέτρος ἐλογάριαζε νὰ μείνῃ εἰς τὸ Λυὼν μίαν ἢ δύο ἡμέρας.

Κατέλυσεν εἰς ἓν λαμπρὸν ξενοδοχεῖον, μετὰ τῶν νεαρῶν του συντρόφων, τοὺς ὁποίους μετεχειρίζετο πλέον ὡς ἰδίους του υἱούς.

— Ἔτσι παρηγοροῦμαι ποὺ δὲν ἔχω παιδιά! ἔλεγεν ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος.

Ἐπρογευμάτιζαν καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ βάθος τῆς ἰσογείου αἰθούσης, ὅταν ἱππεύς τις, μὲ μαῦρον μανδύαν καὶ μὲ φυσιογνωμίαν ἀπεχθῆ, ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας, καὶ καλέσας ἀποτόμως τὸν ξενοδόχον, ὁ ὁποῖος προσέτρεξεν εὐθύς, τῷ εἶπε:

— Βρὲ δεκβολοξενοδόχε, μήπως εἶνε ἐδῶ δυὸ παιδιὰ τοῦ λαοῦ, δυὸ μικροὶ μαχαιράδες, δεκατεσσάρων δεκαπέντε χρόνων, ποὺ πηγαίνουν πεζῇ 'στὸ Παρίσι;

— Ὄχι, Ἐκλαμπρότατε' δὲν δεχόμεθα ἐδῶ τέτοιου εἴδους ἀνθρώπους! ἀπήντησεν ὁ ξενοδόχος μὲ ὑπερτάτην περιφρόνησιν' ἂν ἡ Ἐκλαμπρότης σου μᾶς τιμήσῃ, θὰ εὕρῃ ἐδῶ λαμπρὴ συντροφιά.

— Νὰ χαθῇς ἐσύ καὶ δαύτη! ἀπήντησεν ὁ ἄγριος ἱππεύς' ἄσε τὸ ἄλογο γρήγορα, νὰ φύγω!..

Καὶ ἀποσπάσας τὸν χαλινὸν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ξενοδόχου, ὁ ὁποῖος ἀπέμεινεν ἔκπληκτος καὶ ἄναυδος, ἐκέντησε τὸν ἵππον του καὶ ἠφανίσθη.

Τὰ δύο παιδία δὲν ἔχασαν οὔτε λέξιν ἀπὸ τὸν βραχὺν τοῦτον διάλογον.

Ἐγύρισαν καὶ εἶδαν τὸν προστάτην των. Ὁ Μάστρο-Πέτρος ἐφαίνετο ὡς νὰ μὴ ἤκουσε τίποτε, καὶ βυθισμένος εἰς τὸ πινάκιόν του, κατεγίνετο νὰ διαμελίσῃ μίαν ψητὴν πέρδικα... Μόνον, ὅταν ὁ καλπασμὸς ἐσβέσθη μακράν, ἀφῆκε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, καὶ ἐξελθών, ἐπεσκόπησε τὸν ὁρίζοντα ἀνησύχως.

— Γιὰ μᾶς ἐρωτοῦσε ἐκεῖνος ὁ ἀγριάνθρωπος, εἶπεν ὁ Γκὺ πρὸς τὸν ἀδελφόν του.

— Βεβαιότατα' μᾶς κυνηγάει...

— Ποιὸς νὰ εἶνε ἀρά γε:

— Ποιὸς ἄλλος; κανένας ἀπεσταλμένος τῆς χαριτωμένης θείας σου!

— Ἂν δὲν εἴχαμε τὸν Μάστρο-Πέτρο, θὰ ἤμεθα τώρα χαμένοι... Ἐπιμένεις ἀκόμη ὅτι ἔκαμα ἄτοπον νὰ δεχθῶ τὴν πρότασίν του;

— Ὄχι, ὄχι, τώρα βλέπω ὅτι ἔκαμες ἅγια... Χωρὶς νὰ τὸ ἠξεύρῃ, χωρὶς νὰ τὸ ὑποπτεύῃ, ὁ Μάστρο-Πέτρος μᾶς κάμνει τὸ μεγαλήτερο καλό... Ξεύρεις τί ὄμως; Ὁ ἱππεὺς δέν μου εἶνε ἄγνωστος. Κάπου ἐγνώρισα ἐγὼ αὐτὸ τὸ ἀσχημόμουτρο...

—Σὲ συγχαίρω διὰ τὲς γνωριμίες σου!

— Ἀ, στάσου, τὸ θυμήθηκα... Εἶνε ὁ καλόγηρος τῆς Ἁγίας Ἄννας!.. Θυμᾶσαι πῶς μ' ἐτρόμαξε;

— Εἶχες λοιπὸν δίκηο. Ἀ, χωρὶς ἄλλο, θὰ εἶνε ἄνθρωπος τῆς κομήσσης Ἰωάννας. Θὰ ἔδιδα κάτι τί, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἂν ἦταν τρόπος νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ ἀμέσως...

Ὡς νὰ εἰσήκουσε τὴν εὐχὴν ταύτην, ὁ Μάστρο-Πέτρος ἐπανῆλθε πρὸς τοὺς δύο φίλους καὶ τοις ἀνήγγειλεν ὅτι, κατόπιν ὡριμωτέρας σκέψεως, ἀπεφάσισε νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ Λυὼν αὐθημερόν. Ἡ εἴδησις ἠκούσθη μετ' εὐχαριστήσεως ζωηροτάτης.

Ἐξῆκολούθησαν λοιπὸν τὸν δρόμον των, ἔφιπποι αὐτὴν τὴν φορά· ἐμπρὸς ὁ ὁπλοποιός, εἰς τὴν μέσην ὁ Γκύ, καὶ ὀπίσω ὁ Γωλτιέρος.

Ὁ Μάστρο-Πέτρος ἐβιάζετο πολὺ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἑστίαν του· διὰ τοῦτο δὲν ἔχαναν οὔτε στιγμήν, ἐπισπεύδοντες διαρκῶς τὸ βῆμα τοῦ ἵππου καὶ μὴ σταθμεύοντες, εἰμὴ διὰ νὰ φάγουν καὶ νὰ κοιμηθοῦν.

Τὸ ταξείδιον ἐγίνετο οὕτω ταχύ, ἀλλὰ καὶ ἐπίπονον, προπάντων διὰ τὸν δυστυχῆ Γκύ, ὁ ὁποῖος, ὡς ἀσυνείθιστος καὶ φύσει ἀδέξιος εἰς τὴν ἱππασίαν, ἔκαμνεν ἄπαντα σκιρτήματα, ἐκρατεῖτο ἀπεγνωσμένως ἀπὸ τὴν μέσην τοῦ σεβασμίου ἀστοῦ, τὴν ὁποίαν ἔσφιγγε τρυφερώτατα, καὶ ἐκινδύνευε νὰ πέσῃ κάθε στιγμήν.

— Ἔλα λοιπόν, μὴ φοβεῖσαι καὶ μὴ με σφίγγῃς ἔτσι, ἔλεγεν ὁ ἀγαθὸς ὁπλοποιός, εἰς μάτην προσπαθῶν νὰ πελευθερωθῇ. Πάρε παράδειγμα ἀπὸ τὸν ἀδελφόν σου· δὲν τον βλέπεις τί ὡραῖα ποὺ στέκεται 'στὴ σέλλα; νομίζει κανεὶς ὅτι δὲν ἔκαμνεν ἄλλη δουλειὰ 'στὴ ζωή του· ἐνῷ ἐσύ... πῶ, πῶ, τί φοβητσάρης! θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς δὲν ἐκαβαλίκεψες ποτὲ οὔτε γάϊδαρο!

—Καὶ μήπως ψέμματα; Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μεταχειρίζομαι ξένα ποδάρια... εἶνε τὸ πρῶτόν μου μάθημα ἱππασίας.

— Δὲν θὰ εἶνε ὅμως τὸ τελευταῖον· εἶνε ἀπαραίτητον νὰ μάθῃς νὰ ἱππεύῃς.

— Καὶ 'γιατί; Γιὰ νὰ τροχίζω τὰ μαχαίρια; ἠρώτησεν ὁ Γκὺ ἀφελέστατα.

Ἀλλ' ὁ Μάστρο-Πέτρος δὲν ἀπεκρίθη.

Ἔφθασαν εἰς Νεβέρσην.

Ἡ πόλις ἦτο ἀνάστατος. Μέγα πλῆθος περιέτρεχε τὰς ὁδούς, κράζον; Ζήτω! Οἱ ταξειδιῶται μας μετὰ κόπου κατώρθοναν νὰ προχωροῦν.

Ὁ Μάστρο-Πέτρος ἠρώτησε περὶ τῆς αἰτίας τῆς μεγάλης ἐκείνης κινήσεως. Τῷ εἶπον, ὅτι ἦτο διὰ τοὺς γάμους τῆς κομήσσης Μαώ, θυγατρὸς τοῦ ἀποθανόντος κόμητος τῆς Νεβέρσης, Πέτρου Κουρτεναί.

— Αὐτὸς ὁ Πέτρος Κουρτεναὶ εἶχε τραγικὸν τέλος, εἶπεν ὁ ὁπλοποιὸς πρὸς τοὺς μικρούς του φίλους· ἀπέθανε 'στὴν ἐποχὴ τῆς Σταυροφορίας, ἐνῷ ἐπήγαινεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, διὰ νὰ διαδεχθῇ τὸν γαμβρόν του, τὸν Αὐτοκράτορα Βωδουΐνον.

— Τὸ αὐτοκρατορικὸν στέμμα φέρει δυστυχίαν εἰς ὁποιον το ἐγγίζει! εἶπεν ὀπισθεν μία σοβαρὰ φωνή.

Ὁ ὁπλοποιὸς ἐστράφη ζωηρῶς.

Ὁ ἀναμιχθεὶς εἰς τὴν συνομιλίαν των, ἦτο γέρων ἐνδεδυμένος ὡς προσκυνητής, φέρων πῖλον στολισμένον μὲ κογχύλια καὶ κραταῖα βακτηρίαν.

Ἠγωνίζετο εἰς μάτην νὰ διασχίσῃ τὰς τάξεις τῶν θεατῶν.

Οἱ ἥρωές μας τὸν ἐχαιρέτισαν μὲ ὅλον τὸν θρησκευτικὸν σεβασμόν, τὸν ὁποῖον ἐνέπνεον οἱ ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τὸ προσκύνημα τοῦ Ἁγίου Τάφου, καὶ παραμερίσαντες, τοῦ ἔκαμαν τόπον νὰ περάσῃ.

Ἐκεῖνος τοὺς ηὐχαρίστησε διὰ μειδιάματος, καὶ διασχίσας τὴν ζώνην τῶν στρατιωτῶν,—οἱ ὁποῖοι μετὰ κόπου συνεκράτουν τοὺς περιέργους, τοὺς συνωστιζομένους δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, διὰ νὰ ἴδουν τὴν γαμήλιον πομπήν,—ἐπροχώρησε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τοὺς νεονύμφους.

Ἡ τόλμη αὕτη ἐπροκάλεσε κάποιαν ταραχήν: οἱ στρατιῶται καὶ οἱ περίεργοι ἀντήλλαξαν μεριχοὺς γρόνθους· συνωστισμὸς καὶ φυγὴ ἐπηκολούθησαν, καὶ παρασυρθέντες ὑπὸ τῆς ἀνθρωποπλημμύρας, οἱ ταξειδιῶταί μας εὑρέθησαν μακρὰν τῆς πομπῆς καὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ ἴδουν τί ἀπέγεινεν ὁ τολμηρὸς προσκυνητής.

— Ὥστε λοιπὸν παρευρέθης καὶ εἰς τοὺς γάμους τῆς ἐξαδέλφης σου! εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Γωλτιέρος πρὸς τὸν Γκύ, ὅταν ἀνέλαβον τὴν πορείαν των.

— Ἔτσι φαίνεται· ἀλλὰ ἐγὼ κοντεύω νὰ τὰ χάσω μὲ τόσες ὑψηλὲς συγγένειες, καὶ νὰ σου 'πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν σκοτίζομαι καὶ πολύ.

Διῆλθον ἀπὸ τὸ Μελύν, ἔπειτα ἀπὸ τὸ Σοασών...

Οἱ ἥρωές μας, μὴ γνωρίζοντες καὶ πολλὴν Γεωγραφίαν, δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ἐκπλαγοῦν διὰ τὸν παράδοξον δρόμον, τὸν ὁποῖον ἠκολούθει ὁ ὁδηγός των, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς Παρισίους.

Τὸ κάτω-κάτω τῆς Γραφῆς, ἀφ' οὗ «πᾶσα ὁδὸς ἄγει εἰς Ρώμην», πᾶσα ὁδὸς

εἰμπορεῖ ἐπίσης, ἐσκέπτοντο, νὰ ἄγῃ καὶ εἰς Παρισίους... Ἄλλως τε, ἐταξείδευον τόσον βιαστικά, ὥστε δὲν εἶχον καιρὸν νὰ βλέπουν μετὰ προσοχῆς τὰ μέρη, ἀπὸ τὰ ὁποῖα διήρχοντο.

Τέλος, μίαν ἑσπέραν, κατόπι μακρᾶς πορείας, ἔφθασαν εἰς μίαν πόλιν παραποτάμιον.

— Ἔφθασαμε! εἶπεν ὁ Μάστρο-Πέτρος, τρίβων τὰς χεῖρας.

— Τί; αὐτὸ εἶνε τὸ Παρίσι; ἀνέκραξεν ἔκπληκτος ὁ Γκύ.

— Καὶ αὐτὸ τὸ κοταμάκι εἶνε ὁ Σηκουάνας; ἠρώτησεν ὁ Γωλτιέρος.

Ὁ Μάστρο-Πέτρος δὲν ἀπεκρίθη. Ἄλλως τε τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχε σοβαρὰν συνομιλίαν μετὰ τοῦ φύλακος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφαίνετο πολὺ πρόθυμος νὰ νοίξῃ τὰς ἤδη κλειστὰς πύλας τῆς πόλεως. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ὁ ὁπλοποιὸς ἤξευρε κάποιον σύνθημα, καὶ μόλις το ἐπρόφερε, τὸ σιδηροῦν θυρόφυλλον ἤνοιξεν ὡς διὰ μαγείας, καὶ οἱ ταξειδιῶται εἰσῆλθον. Ταὐτοχρόνως ἐξώρμησαν ἐκ τῶν φυλακείων οἱ φρουροί, καὶ περικυκλώσαντες τὸν Μάστρο-Πέτρον, τὸν ἐχαιρέτισαν μὲ μεγάλον σεβασμόν.

— Περίεργον πρᾶγμα! ἐσκέπτετο ἀνήσυχος ὁ Γκύ· ἕνας ἁπλοῦς ἀστὸς εἰς τὸ Παρίσι εἰμπορεῖ νὰ εἶνε τόσῳ σημαντικὸν πρόσωπον;

Ὁ Μάστρο-Πέτρος ἀπήντησε συντόμως εἰς τὰς προσαγορεύσεις τῶν συμπολιτῶν του, καὶ κεντήσας τὸν ἵππον, δὲν ἐσταμάτησε πλέον, εἰμὴ ἔξωθεν ἑνὸς ἐργαστηρίου, τοῦ ὁποίου ἐκτύπησεν ἰσχυρῶς τὴν κλειστὴν θύραν.

Μερικοὶ ὑπηρέται, ἀφυπνισθέντες ἀποτόμως, προσέτρεξαν περιχαρεῖς, ὅπως βοηθήσουν τὸν κύριόν των νὰ φιππεύσῃ.

— Ὁρίστε μέσα, εἶπεν ὁ ἀστός, εἰσάγων πρὸ αὐτοῦ τοὺς προστατευομένους του· καὶ σύ, Γιάννη, ζέστανέ μας λίγο κρασὶ καὶ φέρε τὸ γρήγορα.

Οἱ δύο φίλοι παρετήρουν τριγύρω των μετὰ περιεργείας.

Εὑρίσκοντο τῶντι εἰς ἐργαστήριον ὁπλοποιοῦ: ξίφη, ἐγχειρίδια, λόγχαι, δόρατα, θώρακες, περικεφαλαῖαι, ἐργαλεῖα γνωστότατα εἰς αὐτούς, τὰ πάντα τοῖς το ἀπεδείκνυον. Ἀλλ' ἕως ἐδῶ περιωρίζετο ἡ ὁμοιότης μὲ τὸ κατάστημα τοῦ Μάστρο-Λανσάκη. Ἐνῷ ἐκεῖ ὅλα τὰ πράγματα ἦσαν συσσωρευμένα φύρδην-μίγδην, ἀκατάστατα καὶ σχεδὸν ρυπαρά, ἐδῶ ἀπεναντίας ἐβασίλευε μία τάξις, μία καθαριότης, ἄγνωστος ὅλως εἰς τοὺς Προβηγγιανούς, ἡ ὁποία πολὺ ἐνεθύμιζεν εἰς τὰ ὀρφανὰ τὸ σπίτι τῆς μάμμης των. Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου τους ἀνέμενε πλούσιον δεῖπνον, ἡ ἐντύπωσις αὕτη ὑπῆρξεν ἀκόμη ζωηροτέρα. Τὰ ἔπιπλα ὅλα καὶ τὰ σκεύη, προπάντων δὲ ὁ τρόπος τῆς διευθετήσεώς των, εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας, ἐπροκάλει τὴν ἀνάμνησιν τῆς γηροιᾶς Φλαμανδῆς.

Ὁ Γκὺ δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῇ, καὶ το εἶπε.

— Καθόλου παράξενον, ἀπήντησεν ἡσύχως ὁ Μάστρο-Πέτρος· ἡ μακαρίτισσα ἡ γυναῖκά μου ἦταν ἀπὸ τὴν Βρύγην, ὅπως καὶ ἡ γιαγιάσας, καὶ αὐτή μου ἔχει σιγυρίσῃ ἔτσι τὸ σπίτι, μὲ τὸ σύστημα τῆς πατρίδος της.

Ἡ ἐξήγησις ἦτο ἀρκετὰ πειστική καὶ ὁ Γκὺ δὲν εἶχε τίποτε νὰ παντήσῃ. Ἄλλως τε, ὑπὸ τὴν διπλῆν ἐπίδρασιν τοῦ κόπου καὶ τοῦ θερμοῦ οἴνου, τὸν ὁποῖον ἀφθόνως ἐκέρνα ὁ οἰκοδεσπότης, ἐν εἶδος νάρκης κατελάμβανε τοὺς δύο φίλους· ὄπισθεν τῶν βαρέων των βλεφάρων, αἱ εἰκόνες ἐγίνοντο ἀσαφεῖς, συγκεχυμέναι· τὸ παρελθὸν συνεχέετο μετὰ τοῦ παρόντος εἰς τὸν ἐσκοτισμένον των νοῦν: ἐνόμιζον ὅτι εὑρίσκοντο ἀκόμη εἰς τὸ Λίξ, εἰς τὸ σπίτι τῆς Βερονίκης, ἡ ὁποία τοὺς ἐκύτταζε μειδιῶσα... ἔπειτα ἡ μορφὴ τῆς ἀγαπητῆς γραίας ἐξηφανίσθη... μετεβλήθη εἰς ἕνα εἴρωνα ἀστόν, τὸ σκωπτικὸν ὕφος τοῦ ὁποίου τοὺς ἐξώργιζεν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἠσθάνοντο τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ὁρμήσουν ἐναντίον του...

Ἀλλὰ δεσμὰ ἀόρατα τοὺς καθήλωναν εἰς τὸ ἔδαφος... δὲν ἠμποροῦσαν νὰ κινηθοῦν διόλου... αἱ βαρεῖαι ὡς μολύβδιναι κεφαλαί των ἔκλιναν ἐπὶ τοῦ στήθους των, καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθησαν βαθύτατα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ὅταν ὁ Γκὺ ἐξύπνησεν, εὑρέθη ἐξηπλωμένος ἐπὶ κλίνης λαμπρᾶς, ἐν τῷ μέσῳ εὐρυχώρου θαλάμου, πολυτελέστατα ἐπιπλωμένου. Παχὺς τάπης ἐκάλυπτε τὸ δάπεδον καὶ βελούδινα παραπετάσματα ἐμετρίαζον τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

— Μήπως ὀνειρεύομαι; ἐσκέφθη ὁ νεανίσκος, ἀνακαθήμενος ἐπὶ τῆς κλίνης.

Καὶ διὰ νὰ βεβαιωθῇ, ἐδάγκασε τὸ χεῖλός του δυνατά. Ὁ πόνος τῷ ἀπέσπασε μορφασμὸν χαρακτηριστικώτατον, καὶ ἡ ἀπόδειξις τῷ ἔφανη ἀδιαφιλονείκητος: ἦτο ἔξυπνος καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Ἀλλ' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ἦτο ἀκόμη παραδοξότερον, καὶ κρίνων τὰ φῶτά του ἀνεπαρκῆ διὰ νὰ διαφωτίσουν τοιοῦτο μυστήριον, ὁ Γκὺ ἔκραξε:

— Γωλτιέρε! Γωλτιέρε!

Κανεὶς δὲν ἀπεκρίθη.

Ἀνήσυχος, κατῆλθεν ἐκ τῆς κλίνης καὶ ἐτριγύρισε τὸ δωμάτιον. Ἦτο μόνος.

— Ὤ, συμφορά! Ποῦ εἶνε ὁ Γωλτιέρος; Τί μοῦ τον ἔκαμαν; ἐψιθύρισε διὰ τρεμούσης φωνῆς.

Καὶ ἔκραξε πάλιν:

— Γωλτιέρε! ἀδελφέ! ἔ, ποῦ εἶσαι; Τίποτε...

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Η ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ

ΕΓΑΛΑ, ἀκέραια ὡς ἐπιτοπλεῖστον καὶ καλῶς διατηρούμενα, παρατάσσονται γύρῳ τὰ ἀγάλματα τῆς εὐρείας καὶ μεγαλοπρεπεστάτης αὐτῆς Αἰθούσης τοῦ Ποσειδῶνος. Εἶνε ὀλίγα, μόλις ὑπερβαίνοντα τὰ τεσσαράκοντα, — συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐπὶ τῶν τοίχων προτομῶν. Ἀλλ' ἐκτιθέμενα διὰ τοῦ ὄγκου των, διὰ τῆς ποικιλίας των καὶ τῆς ὡραιότητός των, ὁ δὲ εἰσερχόμενος εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτήν, μὲ τὴν μεγάλην θύραν τοῦ βάθους, ἐξ ἧς φαίνονται ἀκόμη δύο αἴθουσαι συνεχόμεναι, ἔχει ἐνώπιόν του μίαν τῶν ἐπιβλητικωτέρων ἀπόψεων τοῦ Μουσείου μας, καὶ ἀπομένει ἀληθῶς ἔκθαμβος πρὸ τοῦ πλούτου τῶν λευκῶν ἐκείνων μαρμάρων, τῶν συμφωνούντων τόσον ὡραῖα μὲ τὸ βαθὺ ἐρυθρὸν χρῶμα τῶν τοίχων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπαναλαμβάνεται διὰ χρυσῶν γραμμάτων ἡ ἐπιγραφή: «Ἔργα ἀλεξανδρινῶν καὶ ρωμαϊκῶν χρόνων.»

Τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου χοροῦ, προεξάρχει ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ του βάθρου ὁ μεγαλοπρεπέστατος ἐκεῖνος Ποσειδῶν, ὁ θεὸς ὁ ἐνάλιος, ὁ δασύς, ὁ βαθυχαίτης, κεκαλυμμένος ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ κάτω διὰ τῆς χλαμύδος, ἡ ὁποία, ἀνεγειρομένη ὄπισθεν, πίπτει ἐπὶ τοῦ ὤμου γραφικώτατα, καὶ κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς τὴν τρίαιναν, παρὰ τὸν πόδα τῆς ὁποίας φαίνεται ὁ χαρακτηριστικὸς δελφίν. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο, (εὑρεθὲν ἐν Μήλῳ καὶ ἀγορασθὲν ὑπὸ τοῦ Μουσείου ἀντὶ 27,000 δραχμῶν,) διατηρεῖται κάλλιστα, ἀποτελεῖται δ' ἐκ δύο τεμαχίων μαρμάρου, συνενουμένων εἰς τὸ μέσον τοῦ σώματος. Ἡ τρίαινα μόνον εἶνε συμπλήρωσις νέα. Ἔργον ἀλεξανδρινῶν χρόνων, δὲν διακρίνεται τόσον διὰ τὴν λεπτότητα τῆς ἐπεξεργασίας, ὅσον διὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ συνόλου, τῆς στάσεως καὶ τῆς μορφῆς. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην, καὶ ὡς εἰκὼν τοῦ θεοῦ τῆς θαλάσσης, εἶνε ἓν τῶν χαρακτηριστικωτέρων μαρμάρων τοῦ Ἐθνικοῦ Μουσείου, καὶ διὰ τοῦτο ἓν γύψινον ἀντίτυπον αὐτοῦ ἐκρίθη κατάλληλον νὰ κοσμήσῃ ὡς ἔμβλημα τὸ Ἑλληνικὸν Περίπτερον τῆς προσεχοῦς Ἐκθέσεως τῶν Παρισίων.

Σᾶς εἶπον, ὅτι ἡ Αἴθουσα αὕτη περι-

έχει ἔργα τῶν ἀλεξανδρινῶν καὶ ρωμαϊκῶν χρόνων, δηλαδὴ τῶν τελευταίων αἰώνων πρὸ Χριστοῦ. Εὑρισκόμεθα λοιπὸν εἰς τὴν παρακμὴν τῆς ἑλληνικῆς τέχνης,—ἀλλ' εἰς μίαν παρακμὴν ὑπενθυμίζουσαν πολὺ τὴν ἀκμήν. Διότι, ἂν οἱ καλλιτέχναι τῆς περιόδου ταύτης δὲν εἶχον πρωτοτυπίαν καὶ δὲν παρῆγόν τι νέον, ἀντέγραφον ὅμως πιστῶς, καὶ πολλάκις μετ' ἐντελείας, τὰ ἔργα τῶν προγενεστέρων μεγάλων καλλιτεχνῶν. Πολλὰ τοιαῦτα βλέπομεν εἰς τὴν Αἴθουσαν τοῦ Ποσειδῶνος, μὲ καλλονὴν δάνειον, ἀλλ' ἡ ὁποία δὲν παύει διὰ τοῦτο νὰ εἶνε καλλονή. Ὑπάρχουν π. χ. τρία ἀγάλματα Ἑρμοῦ περικαλλέστατα, (ἀρ. 240, 241 καὶ 243) τὰ ὁποῖα καὶ τὰ τρία, εἶνε μιμήσεις ἔργων τοῦ Δ' αἰῶνος. Τὸ πρῶτον εὑρέθη ἐν Ἀταλάντῃ, τὸ δεύτερον ἐν Αἰγίῳ. Ὁ Ἑρμῆς ἔχει καὶ εἰς τὰ δύο τὴν αὐτὴν περίπου στάσιν, τὴν ὁποίαν εἴδομεν εἰς τὸν Ἑρμῆν προηγουμένης αἰθούσης, ἐκράτει δὲ διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς βαλάντιον (ὡς Κερδῷος), διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς κηρύκειον (ὡς Ἄγγελος.) Τὸ τρίτον εἶνε ἄγαλμα Ἑρμοῦ κριοφόρου, εὑρεθὲν ἐν Τροιζηνίᾳ. Ὁ θεὸς φέρει χλαμύδα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου, καὶ πέτασον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὅμοιον μ' ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον βλέπετε ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ γραμματοσήμου. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς θὰ ἐκράτει κηρύκειον, διὰ τῆς δεξιᾶς κρατεῖ κριὸν ἀπὸ τῶν κεράτων. Εἶνε ἔργον ρωμαϊκῆς ἐποχῆς, κατ' ἀπομίμησιν, ὡς εἴπομεν, ἀγάλματος τοῦ Δ' αἰῶνος. Θεωρεῖται δὲ κατὰ τοῦτο σπουδαῖον, ὅτι μᾶς παρουσιάζει μίαν παράστασιν Ἑρμοῦ κριοφόρου ὅλως νέαν. Πρὸ τούτου, ἐγνωρίζαμεν τὸν Ἑρμῆν τοῦ Ὀνάτα, ὁ ὁποῖος ἔφερε τὸν κριὸν ὑπὸ τὴν μασχάλην, καὶ τὸν Ἑρμῆν τοῦ Καλάμιδος, ὁ ὁποῖος τὸν ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὤμων. Τώρα ἔχομεν καὶ τρίτον Κριοφόρον, ἀγνώστου καλλιτέχνου, κρατοῦντα τὸν κριὸν ἀπὸ τῶν κεράτων. Εἴτε πρωτότυπα, εἴτε ἀντίγραφα, τὰ ἀγάλματα, τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν οὕτω μίαν νέαν καὶ ἄγνωστον παράστασιν, ἔχουν μεγάλην ἀξίαν, διότι προσθέτουν κάτι εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Τέχνης· καὶ ἡ ἀνεύρεσίς των χαιρετίζεται μετὰ δικαίου ἐνθουσιασμοῦ ὑπὸ τῶν ἀρχαιολόγων καὶ τῶν φιλοτέχνων.

Ὑπάρχει ἀκόμη ἓν ἄγαλμα νέου ἀνδρός, (ἀρ. 244) εὑρεθὲν ἐν Ἐρετρίᾳ, ἔργον τοῦ Α' αἰῶνος, μὲ περικαλλεστάτην κεφαλήν, ὑπενθυμίζουσαν τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους. Ἓν ἄλλο ἄγαλμα νεανίου πολεμιστοῦ (ἀρ. 246) ρωμαϊκῆς ἐποχῆς, φαίνεται ἀντίγραφον ἔργου τοῦ Λυσίππου, Τρίτον ἄγαλμα νεανίου ἀθλητοῦ (ἀρ. 248) καὶ τοῦτο ρωμαϊκόν, εὑρεθὲν ἐν Ἀθήναις, ὑπενθυμίζει τὴν ἀρχαϊκὴν ἐκείνην τέχνην, τὴν ὁποίαν εἴδομεν εἰς τὴν πρώτην αἴθουσαν.

Εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης, ἐπὶ βράχου, ὡς ἐπὶ κλίνης, κοιμᾶται μία Μαινάς. Ἐκ τῶν ἄλλων ἀγαλμάτων, θὰ ἀναφέρω τροχάδην δύο μικροὺς Πάνας τραγοποδας, ἕνα Σειληνὸν φέροντα ἐπ' ὤμου τὸν μικρὸν Διόνυσον, ἕνα Ἀσκληπιὸν θαυμασίας τέχνης, μίαν ὡραίαν Ἀφροδίτην Γενέτειραν, τρία ὡραιότατα καὶ κάλλιστα διατηρούμενα ἀγάλματα, εὑρεθέντα ἐν Δήλῳ, ἐξ ὧν τὸ ἓν παριστᾷ νεανίαν, κατ' ἀπομίμησιν ἔργου τοῦ Πολυκλείτου, τὸ ἄλλο ἀθλητὴν φαλακρόν, καὶ τὸ τρίτον ρωμαίαν αὐτοκράτειραν,— καὶ ἐκ τῶν κεφαλῶν, τὴν προτομὴν τοῦ φιλοσόφου Ἑρμάρχου, τοῦ μαθητοῦ καὶ διαδόχου τοῦ Ἐπικούρου, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ρωμαίου αὐτοκράτορος Λευκίου Οὐήρου, εὑρεθεῖσαν εἰς τὸ Διονυσιακὸν Θέατρον.

Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἐξέλθωμεν ἐκ τῆς αἰθούσης ταύτης, πρὶν θαυμάσωμεν τὸν μαχόμενον πολεμιστὴν τοῦ Ἐφεσίου καλλιτέχνου Ἀγασίου (ἀρ. 247) εὑρεθέντα ἐν Δήλῳ, ὅπου ὑπάρχει ἀκόμη τὸ ἐνεπίγραφον βάθρον του. Εἶνε σῶμα ἀκέφαλον πολεμιστοῦ, κάμπτοντος τὸ δεξιὸν γόνυ ἐν τῇ ὁρμῇ τῆς ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Τὸ κράνος του εἶνε ἐκεῖ κάτω ἐρριμμένον. Ὁποία ἐντέλεια εἰς τὴν διάπλασιν τοῦ γυμνοῦ, ὁποία μελέτη εἰς τὴν διάταξιν τῶν μυῶν! Εἰμπορεῖ νὰ σπουδάσῃ κανεὶς ἀνατομίαν ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τούτου, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὡς ζωντανόν!

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ

Χειμώνιασε καὶ φεύγουν τὰ πουλιά·
Γοργὸς ὁ γερανὸς τὰ πελαγώνει·
Ἡ φλύαρη χελιδονοφωλιὰ
Χορτάριασε παντέρημη καὶ μόνη.

Τοῦ σπίνου χάθηκ' ἡ γλυκειὰ λαλιά,
Φοβήθηκε ὁ μελισσουργὸς τὸ χιόνι,
Κ' ἡ σουσουράδα 'ς τὴν ἀκρογιαλιὰ
Δὲν τρέχει, δὲν πηδᾷ, δὲν καμαρώνει.

Σ' τῆς λυγαριᾶς τ' ὁλόξερο κλαδί,
Τοῦ φθινοπώρου φτωχικὸ παιδί,
Ὁ Καλογιάννης πρόσχαρος προβάλλει·

Μὲ λόγια σιγαλὰ καὶ ταπεινά,
Μικρὸς προφήτης φτερωτὸς, μηνᾷ
Τὴν ἀνοιξη ποὺ θὰ γυρίσῃ πάλι.

[Ἐκ τῆς «Ἐθνικῆς Ἀγωγῆς»]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 91.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΜΕ ΒΩΛΙΔΑΜΑΞΑΝ

Ἐν ᾧ ἡ οἰκογένεια Μασσαὶ καὶ οἱ ἄλλοι ἄποικοι προσεπάθουν νὰ καταστήσουν ὅσον τὸ δυνατὸν ἀνετώτερον τὸν βίον εἰς τὸ Μασσαιχώριον, ὁ Ἐρρῖκος εἰργάζετο εἰς τὸ μεταλλεῖον. Διὰ πολλῶν δοκιμῶν ἐπείσθη, ὅτι ἄφθονον ἦτο τὸ ποσὸν τοῦ χρυσοῦ, τὸ ὁποῖον περιεῖχεν ἡ χρυσοφόρος φλὲψ τοῦ μεγάλου βράχου. Πέριξ τοῦ χρυσωρυχείου ἔστησεν ἰσχυρὸν περίβολον ἐκ πασσάλων, ἐν συνεργασίᾳ δὲ μετὰ τοῦ Βέμπερ κατεσκεύασε παραπήγματά τινα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀναγκαῖα διὰ τὸν καθαρισμὸν τοῦ χρυσοῦ.

Ἐν τῷ μεταξύ, εἴτε μόνος εἴτε μὲ τὸν Γεράρδον, διεσκέδαζε π λ ύ ν ω ν τὴν ὄμμον τοῦ ποταμίου ἐντὸς ξυλίνου πλυντηρίου ἀπὸ τὸ ὁποῖον διήρχετο ἰσχυρὸν ρεῦμα ὕδατος· ἐλάσματα ἀπὸ λευκοσίδηρον ἐκράτουν τοὺς μικροὺς βώλους καὶ τὰ ψήγματα τοῦ χρυσοῦ. Μετὰ δεκαπέντε δὲ μόνον ἡμερῶν ἐργασίαν συνέλεξεν ἐξ χιλιόγραμμα καὶ ἥμισυ τοῦ πολυτίμου μετάλλου.

Ὁ αἰφνίδιος οὗτος πλοῦτος ἐγέννησε πολλὰς ἐλπίδας εἰς τοὺς ἀποίκους, ἐπέτρεψε δὲ εἰς αὐτοὺς νὰ φροντίσουν ἐκεῖ διὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐστεροῦντο εἰς τὴν χώραν τῶν Βατόκων· πραγματικῶς, πολλὰ σκεύη ἢ ἀντικείμενα ἀπαραίτητα εἰς τοὺς πολιτισμένους λαούς, τὰ ὁποῖα ἀγοράζομεν ἢ ἀντικαθιστῶμεν ὁσάκις παρουσιασθῇ εὐκαιρία, ἔλειπον τώρα· ἀπὸ τὰ ἐργαλεῖα ὅμως καὶ τὰ μηχανήματα δὲν ἔλειπε τίποτε· ἔπειτα δὲ ἡ τεραστία γονιμότης τοῦ ἐδάφους, ἡ ἀφθονία τῶν λαχανικῶν, τῶν ὀρνίθων καὶ ὠῶν, τοῦ κυνηγίου, τῶν ὀπωρικῶν, τὰ ὁποῖα ἐπρομήθευον εἰς τὴν ἀποικίαν πλουσιοπαρόχως ὁ ἐκτεταμένος λαχανόκηπος, ὁ ὀρνιθών, τὸ δάσος καὶ τὰ ὀπωροφόρα δένδρα, ἅτινα ἐφρόντισεν ἡ φύσις νὰ ἔχῃ φυτευμένα πέριξ τῆς κατοικίας, καθίστων περιττοὺς ὅλους ἐκείνους τοὺς προμηθευτάς, οἱ ὁποῖοι ἐμφανίζονται διὰ μιᾶς ὅπου ὀσφρανθοῦν νέον συνοικισμόν. Ἐν τούτοις ὄχι σπανίως ἐνεθυμοῦντο οἱ φίλοι μας τὴν ἀ γ ο ρ ὰ ν τῆς Κλαϊνδόρπης, τὸ καπνισμένον μαγαζεῖον ἑνὸς Λεβαντίνου. Οἱ παρισινοὶ ὅταν εἶδον τὸ παράξενον ἐκεῖνο ἀνακάτευμα πραγμάτων ὁλωσδιόλου ἀσυμβιβάστων, ἐγέλασαν κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ἔπειτα δὲν ἐβράδυναν νὰ τὸ ἐπισκεφθοῦν, διότι εἰς τὰ σκονισμένα βάθη του ὑπῆρχον καὶ σκεύη μαγειρικὰ καὶ παντεῖα εἴδη παντοπωλείου καὶ ἔπιπλα, τὰ ὁποῖα δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ προμηθευθοῦν ἀπὸ ἄλλο μέρος.

Τὸ περίφημον τοῦτο κατάστημα τοῦ

Λεβαντίνου Ναοὺρ ἐπεσκέπτετο πρὸ πάντων ἡ Μαργαρόνα, τὴν ὁποίαν ὁ τετραπέρατος ἰδιοκτήτης του ἔπειθε ν' ἀγοράζῃ καὶ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐχρησίμευον εἰς αὐτὴν ὅλως διόλου. Ὅταν δὲ αὕτη ἐπαραπονεῖτο τώρα ὅτι δὲν εὕρισκε κανὲν κατάστημα νὰ ψωνίσῃ ὅ,τι ἐχρειάζετο, ὁ Γεράρδος τὴν ἐπείραζεν, ἐνθυμίζων εἰς αὐτὴν ὅλα τὰ ἄχρηστα πράγματα, μὲ τὰ ὁποῖα τὴν εἶχε φορτώσῃ ἡ εὐγλωττία τοῦ Ναούρ.

Ἐν τούτοις εἶχε δίκαιον ἡ δυστυχὴς Μαργαρόνα νὰ παρακονῆται, καὶ ἔλεγε·

—Ὅταν κανένας ἄλλον κόπο δὲν κάνῃ παρὰ νὰ κάθηται 'ς τὸ τραπέζι, θαρρεῖ πῶς τὸ φαγητὸ ἔρχεται ἐμπρός του ἑτοιμο καὶ μονάχο του. Μ' αὐτὸ, δὲν γίνεται, ἀκοῦστε τὴν Μαργαρόνα ποῦ σας τὸ λέγει. Πῶς νὰ μαγειρεύσω μὲ χαλασμένη κατσαρόλα; Ὁ μύλος τοῦ καφὲ ξεχαρβαλώθηκε· τὸ τηγάνι εἶνε γιὰ πέταμα· τὸ φαράσι ἔμεινε χωρὶς χέρι· τὰ σπίρτα μοῦ ἐτελείωσαν! Τοὐλάχιστον νὰ φρόντιζε λιγάκι καὶ γιὰ μᾶς ὁ κ. Βέμπερ!.. αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει μυαλὸ θηλυκό· ἀξίζει ὁλόκληρο κατάστημα σιδηρικῶν· μὰ τώρα βλέπετε ἔδωκε τὸν νοῦν του 'ς αὐτὸ τὸ χ ρ υ σ ω ρ ο χ ε ῖ ο!

— Μὴν παραπονῆσαι, καλή μου Μαργαρόνα. Ἀπ' αὐτὸ τὸ χρυσωρυχεῖο θὰ βγάλωμε εὔμορφο καὶ λαμπρὸ χρυσάφι· καὶ μ' αὐτὸ ἅμα γυρίσης 'ς τὴν πατρίδα, θὰ γίνῃς μεγάλη καὶ τρανὴ κυρία.

— Δὲν λέγω, τώρα ὅμως περνῶ ζωὴ βασανισμένη.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ φύγῃς; Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Ἐρρῖκος καὶ ἐγὼ θὰ πᾶμε πρὸς τὴν θάλασσαν· ἔχομε κάτι ἄλλας ἐργασίες καὶ θὰ φροντίσωμε νὰ προμηθευθοῦμε καὶ ὅ,τι μᾶς λείπῃ. Μιὰ λέξι μονάχα νὰ εἰπῇς, σὲ παίρνουμε μαζί μας καὶ θὰ εὕρωμε κανένα ἀτμόπλοιο νὰ σὲ στείλωμε 'στὴν πατρίδα.

— Ἐγὼ νὰ φύγω μόνη μου; εἶπε προσβληθεῖσα ἡ Μαργαρόνα, καὶ νὰ με διώξετε, πάλι νὰ ἰδοῦμε ἂν θὰ φύγω. Σεῖς εἶσθε ἡ οἰκογένειά μου. Ἀχ! ἐμένα νὰ μοῦ μιλᾶτε ἔτσι ποῦ σας ἀνέθρεψα μὲ τόση ἀγάπη...

— Σὲ πειράζω, καϊμένη Μαργαρόνα, τὸ ξεύρεις πόσο σ' ἀγαποῦμεν ὅλοι.

—Ἂν εἶνε ἔτσι, καλά, εἶπεν ἡ Μαργαρόνα καταπραϋνθεῖσα· λοιπὸν θὰ πᾶτε 'στὴ χώρα; Τί καλὰ ποῦ θὰ κάμετε!.. Ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω πολλά, πολλὰ πράγματα. Μὰ ποῦ θὰ τα βάλετε; θἄχετε τόπο νὰ τα φέρετε;

— Κάμε ἕνα κατάλογον ὅσον θέλεις μεγάλον. Θὰ πᾶμε μὲ μίαν μεγάλην βωβάμαξαν, διότι εἶνε ἀνάγκη νὰ φέρωμεν καὶ ἄλλα μηχανήματα· τὰ μαγειρικά σου σκεύη καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι προμηθειαί σου θὰ χωρέσουν, μὴν ἀνησυχεῖς.

Πραγματικῶς, μετὰ ὥριμον σκέψιν εὑρέθη ὅτι τὸ πρακτικώτερον μέσον νὰ ἐξακολουθήσουν ἐπωφελῶς τὰς μεταλλευτικὰς ἐργασίας, ἦτο νὰ προμηθευθοῦν τελειότερα μηχανήματα, ἐξοδεύοντες μέρος τοῦ συλλεχθέντος ἤδη χρυσοῦ· ἀπεφασίσθη δὲ νὰ σταλοῦν οἱ δύο ἀδελφοί, διὰ νὰ πωλήσουν τὸν ἀκατέργαστον χρυσὸν εἰς τὴν πλησιεστέραν παραλίαν πόλιν καὶ νὰ φέρουν ἀπ' ἐκεῖ ὅλα τ' ἀπαιτούμενα.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἐξεκίνησαν ἐπὶ μεγάλης καὶ ἰσχυρᾶς ἁμάξης, τὴν ὁποίαν ἔσυρον τρία ζεύγη βοῶν· τούτους ὡδήγει ὁ Μπολόλος, βοηθούμενος ἀπὸ δύο ἄλλους ἰθιγενεῖς· ἄλλο μέσον μεταφορᾶς δὲν ἦτο δυνατόν· πρῶτον διότι ἔπρεπε νὰ παραλάβουν μαζί των τροφὰς ἀρκετάς· εἰς τὴν ἐρημίαν ἐκείνην εἶνε δυνατὸν νὰ βαδίζῃ κανεὶς ἡμέρας, ἑβδομάδας, μῆνας ἐνίοτε, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ καλύβην τινὰ ἢ οἰκνδήποτε ἀνθρωπίνην κατοικίαν· ἔπειτα εἶχον ἀγάγκην πολλοῦ τόπου διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν μηχανημάτων, προσέτι δὲ οἱ δρόμοι κανὲν ἄλλο μέσον μεταφορᾶς δὲν ἐπέτρεπον ἀπὸ τὴν βαρεῖαν β ω δ ά μ α ξ α ν.

Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Μπολόλου, τοῦ γεωγράφου τῆς ἀποστολῆς, τὸ ταξείδιον ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ ὀκτὼ περίπου ἡμέρας· ἐτήρουν δὲ τὸ ἑξῆς πρόγραμμα· ἐξεκίνουν ἀπὸ τὴν χαραυγὴν καὶ διέτρεχον ὅσον εἰμπόρουν περισσότερον διάστημα· ὅταν ἡ θερμότης ἐγίνετο ἰσχυρά, ἔκαμνον σταθμὸν κάτω ἀπὸ τὴν σκιὰν καί, εἰ δυνατόν, πλησίον ἑνὸς ρυακίου· ἐν ᾧ δὲ τὰ ζῷα ἔβοσκον, ἢ ἐλούοντο ἢ παρεδίδοντο εἰς τὸν ὕπνον διὰ νὰ ἀνακτήσουν δυνάμεις, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἔκαμνον τὸ αὐτό, ἀναπαυόμενοι ὅπως σηκωθοῦν δροσεροὶ τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως.

Ὁ Ζοῦμπος, εἷς ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς τοῦ Μπολόλου, διακεκριμένος μαθητὴς τῆς Μαργαρόνας καὶ τοῦ Βρανδεβένη, εἶχεν ἐκλεχθῆ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἀποστολὴν διὰ τὴν μαγειρικήν του ἱκανότητα καὶ διὰ τὸν ἥμερον καὶ φιλήσυχον χαρακτῆρά του. Ἐ ὡ ὁ σύντροφός του Τιρικὴ ἐφρόντιζε διὰ τὰ ζῷα, αὐτὸς ἡτοίμαζε τὸ γεῦμα, ἢ ἀπὸ κυνήγιον τὸ ὁποῖον ἐφόνευον καθ' ὁδόν, ἢ ἀπὸ ἰχθῦς τοὺς ὁποίους συνέλαμβανε διὰ τῶν χειρῶν του μὲ καταπληκτικὴν ἐπιδεξιότητα, ἢ τέλος ἀπὸ διάφορα χορταρικὰ τὰ ὁποῖα συνέλεγεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὀσφραινόμενος αὐτὰ ὡς ἀνιχνευτικὸς κύων.

Ὁ Γεράρδος διεσκέδαζε μὲ ὅλην τὴν καρδίαν του. Ἡ μόνη του λύπη ἦτο ὅτι δὲν εἶχε μαζί του καὶ τὴν Κοραλίαν διὰ ν' ἀπολαύσῃ μαζί της τὰς ἐκπλήξεις καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς δυσκολίας τοῦ ταξειδίου. Ἐν ᾧ δὲ ὁ Ἐρρῖκος, ὅστις εἶχε προμηθευθῆ βιβλία τινὰ διὰ νὰ μὴ αἰσθανθῇ τὴν μονοτονίαν τοῦ ταξειδίου, ἦτο βυθισμένος εἰς τὴν μελέτην τῶν προσφιλῶν του συγγραφέων, ὁ Γεράρδος μετεχειρίζετο τὸν Ζοῦμπον ὡς βιβλίον διασκεδαστικώτερον ἀπὸ ὅλους τοὺς τυπωμένους τόμους. Ὁ Ζοῦμπος οὗτος ἦτο δεκαοκτὼ περίπου ἐτῶν νέος, ὑψηλὸς καὶ δυνατός, ἔχων τὴν φιλοδοξίαν νὰ νυμφευθῇ διὰ νὰ γίνῃ πλούσιος. Τὸ σχέδιόν του τοῦτο ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν νεαρὸν κύριόν του.

— Τί; Ζοῦμπο! εἶπεν οὗτος· θέλεις νὰ πανδρευθῇς διὰ χρήματα; Ἕνας νέος μὲ καρδιὰ σὰν ἐσένα; Αὐτὸ δὲν τὸ ἐπερίμενα. Ἀλλά, δὲν μοῦ λές, ποῦ θὰ τὴν εὕρῃς τὴν προῖκα; Τρέχει 'στὰ βουνὰ ἐδῶ καὶ 'στὰ λιβάδια;

— Ὄχι, ὄχι. Μάσσα ντὲν κατάλαβε Ζοῦμπο. Ζοῦμπο ντὲν πάρῃ προῖκα. Ζοῦμπο πληρώσῃ ἀκριβὰ πατέρα ἀραβωνιαστικιᾶς του· ἕνα τράγκο, τρεῖς κατσίκες, ντίο κάππες μάλλινες· γέρο Γκαϊ-Ἀΐ ντὲν ντίνει λιγώτερο κόρη του Μπαμπᾶ. Ζοῦμπο πρέπει κερντίσῃ λεπτά.

— Πολὺ καλά. Ἀλλὰ δὲν βλέπω πῶς θ' ἀποκτήσῃς περιουσίαν, ἀφ' οὗ διὰ νὰ πανδρευθῇς θὰ δώσῃς ὅ,τι ἔχεις καὶ ὅ,τι δὲν ἔχεις.

— Μάσσα ντὲν καταλαβαίνει; Εὔκολο πρᾶγμα. Σὰν ἔκουν καλὴ τύχη Μπαμπᾶ καὶ Ζοῦμπο καὶ κάμουν πολλὲς κόρες, ἂς βάλῃ Μάσσα μὲ νοῦ του πόσα κοπάντια γκίντια καὶ πόσες μάλλινες κάππες τὰ πάρουν γιὰ γκηρατεῖά τους. Ντὲν τυμᾶται Μάσσα Γκαϊ-Ἀΐ 'σὲ χωριὸ Χ ο ν δ ρ ο κ ε φ ά λ ω ν; Εἶκε ντεκαπέντε κορίτσια· Μπα-μπᾶ μικρότερη ἀπὸ ὅλες· κανένα ἀγκόρι· γι' αὐτὸ εἶνε πλούσιο. Αὐτὸ τὰ πῇ τύχη!

[Ἕπεται συνέχεια.]

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ
ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ο ΜΠΕΜΠΕΕΣ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ, *8 ἐτῶν.* — ΣΤΡΑΤΗΣ, *7 ἐτῶν.* — ΜΠΕΜΠΕΕΣ, *1 ἔτους.* (*Βωβὸν πρόσωπον ἐξ αἰτίας τῆς ἡλικίας του.*)

ΣΤΡΑΤΗΣ. — Ἰανουάριος, 31 ἡμέρες. Φεβρουάριος, 29 ἡμέρες. Ἀπρίλιος, 30 ἡμέρες... Πῶς γίνεται αὐτό, νὰ μὴν ἔ-

χουν ὅλοι οἱ μῆνες τὲς ἴδιες ἡμέρες ; Ἄλλοι εἶνε μεγάλοι, ἄλλοι εἶνε μικροί.

Ευαγγελος.— Αὐτό, Στρατῆ μου, δὲν εἶνε καθόλου παράξενο. Νά, καὶ οἱ μῆνες εἶνε σὰν καὶ 'μᾶς. Δὲν ἔχομε ὅλοι τὸ ἴδιο ἀνάστημα. Κύτταξε· ἐγὼ φθάνω ἕως τὸ χέρι τῆς πόρτας· ἐσὺ φθάνεις λίγο ψηλότερα ἀπὸ τὸ τραπέζι, καὶ ὁ Μπεμπὲς μόλις φθάνει ὡς τὴν καρέκλα...

Στρατης.— Τότε λοιπὸν ὁ Φεβρουάριος εἶνε.... εἶνε ὁ Μ π ε μ π ὲ ς τῶν μ η ν ῶ ν !

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΒΙΛΛΑΜΠΟΥΑΣ

Τὴν Πέμπτην τῆς Τυρινῆς, ἡ μικρὰ Φῶφη ἐπῆγεν εἰς τὸν παιδικὸν χορὸν τῆς θείας της.

Κατὰ συμβουλὴν τῆς παιδαγωγοῦ της, ἡ ὁποία εἶνε Ἐλβετίς, εἶχε μεταμφιεσθῆ εἰς χωρικὴν νύμφην τῆς Ἐλβετίας. Ἐφοροῦσεν ἄσπρον φουστάνι, κόκκινον ζιπούνι καὶ ἕνα τούλινον πέπλον μὲ μίαν ἰδιόρρυθμον καλύπτραν εἰς τὸ κεφάλι. Ἦτο χαριτωμένη.

Εἰς τὸν παιδικὸν χορόν, δὲν ἦτο μόνον αὐτὴ μεταμφιεσμένη. Ἦτο καὶ ἕνας μικρὸς Πιερρότος κατάλευκος· καὶ ἕνας Ἀρλεκῖνος, μὲ φόρεμα ἀποτελούμενον ὅλῳ ἀπὸ μικρὰ κομματάκια πολύχρωμα· καὶ ἕνας ἀρχαῖος Μακεδών, μὲ χρυσῆν περικεφαλαίαν· καὶ ἕνας Ἱππότης μὲ βελουδένιαν στολὴν καὶ μεταξωτὸν μανδύαν· καὶ μία μικρὰ Ἀνθόπωλις, καὶ ἕνας ἀρχαῖος Ἕλλην, μὲ χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ ὡραιότερος ἀπ' ὅλους. Πόσοι, πόσοι μεταμφιεσμένοι !..

Ἀλλ' ἡ μικρὰ Φῶφη ἕνα μόνον παρακολουθεῖ διαρκῶς μὲ τοὺς ὀφθαλμούς, διότι αὐτὸς τῆς κάμνει πολὺ μεγάλην ἐντύπωσιν.

Φορεῖ στολὴν Γάλλου σκαπανέως, ἀντιγράψας τὸν ἀγαθὸν καὶ γενναῖον ἐκεῖνον Βιλλαμπούαν τῶν «Περιπετειῶν τοῦ Ρογήρου». Τὸν ἐνθυμεῖσθε ;

Ἀλλὰ εἰς τὴν μικρὰν Φῶφην δὲν κάμνει ἐντύπωσιν οὔτε ἡ ἄσπρη του ποδιά, οὔτε ὁ πέλεκυς, τὸν ὁποῖον κρατεῖ, οὔτε ὁ ὑψηλός του σκοῦφος, ὁ τριχωτός. Ὄχι· ἡ μικρὰ Φῶφη θαυμάζει μόνον τὴν γενειάδα του.

Ὤ, τί ἄφθονη, τί μακρυὰ γενειάς ! καὶ μὲ πόην σοβαρότητα καὶ ὑπερηφάνειαν τὴν φέρει ὁ μικρὸς Βιλλαμπούας !

Καὶ ὅσῳ περισσότερον τὸν βλέπει ἡ μικρὰ Φῶφη, τόσον περισσότερον τῆς φαίνεται ὅτι τὸν γνωρίζει .. Ναί, καλέ· εἶνε ὁ Γεῶργος, ὁ συμμαθητὴς τοῦ ἀδελφοῦ της, μὲ τὸν ὁποῖον, πρὸ ἑνὸς ἀκόμη μηνός, ἔπαιζεν εἰς τὸ σπίτι...

Ναί, ἀλλὰ ὁ Γεῶργος δὲν εἶχε τότε οὔτε μιὰ τρίχα... Πῶς ἀπέκτησεν ἔξαφνα τόσα γένεια καὶ μουστάκια ; Νὰ πῆς ὅτι ἐφοροῦσε *προσωπίδα* ; ὄχι· ἦτο μὲ τὸ πρόσωπόν του... Μυστήριον !

Ἡ μικρὰ Φῶφη δὲν ἠμπορεῖ νὰ το ἐξηγήσῃ καὶ εὑρίσκεται εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Βιλλαμπούας χορεύει, πηδᾷ, κάμνει χίλιες τρέλλες. Τρώγει ἕνα σωρὸ *γλυκίσματα*, πίνει δύο-τρία ποτηράκια λ ι κ έ ρ, ἕνα ποτῆρι βυσσινάδα καὶ... τί συμβαίνει ;

Ἡ γενειάς, ἡ ὡραία γενειάς, ἡ μαύρη γενειάς, ξεκολλᾷ καὶ πίπτει.

— Χά ! χά ! φωνάζει τότε χειροκροτοῦσα ἡ μικρὰ Φῶφη· ἀμ' καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγώ, πῶς δὲν μποροῦσε νὰ βγάλῃ γένεια τόσῳ γρήγορα !..

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥ

— Ἀπόψε θὰ μασκαρευθοῦμε καὶ θὰ γυρίσωμε τὰ σπίτια! προτείνει ὁ Ἀλέκος τὸ τελευταῖον Σάββατον.

— Βέβαια ! λέγει ὁ Μίμης.

— Ἐννοεῖται καὶ γάρ ! λέγει ὁ Πέτρος.

— Ἐγὼ θὰ γίνω ουραγγοτάγγος ! λέγει ὁ Ἀλέκος.

— Ἐγὼ ἀρκούδα ! λέγει ὁ Μίμης.

— Κ' ἐγὼ κροκόδειλος ! λέγει ὁ Πέτρος.

Ἐμασκαρεύθησαν ὅπως εἶπαν, ἀλλ' ὁ πλέον ἐπιτυχημένος ἦτο ὁ Κροκόδειλος. Εἶχε μίαν θαυμασίαν οὐρά, διὰ τὴν ὁποίαν πολὺ ὑπερηφανεύετο.

Οἱ τρεῖς φίλοι χαλοῦν τὸν κόσμον εἰς τοὺς δρόμους. Κυνηγοῦν τοὺς ἀνθρώπους, τρομάζουν τὰ παιδιά, κτυποῦν τὰ κουδούνια, καὶ ὅπου τοὺς ἀνοίξουν, ἀναβαίνουν ἐπάνω καὶ τὰ κάμνουν θάλασσα. Σωστοὶ μασκαράδες, τελοσπάντων.

Κτυποῦν καὶ εἰς ἕνα σπίτι τῆς ὁδοῦ Φειδίου. Εἶνε ἀργὰ πλέον, μεσάνυκτα περασμένα. Ὁ ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος προφανῶς διέκοψε τὸν ὕπνον του, τοὺς ἀνοίγει τὴν θύραν μουρμουρίζων. Ὅταν εἶδεν ἐμπρός του ὁλόκληρον θηριοτροφεῖον, τὰ ἔχασεν· ἀλλ' ἐγκαίρως ἐνθυμήθη ὅτι εἶνε Ἀποκρηά, καὶ ὁ ἄνθρωπος συνῆλθε ..

— Δὲν δέχονται ἀπόψε μασκαράδες! τοὺς λέγει· αὔριο νὰ ἐλθητε.

— Τοὺς γνωρίζομε καὶ θὰ νεβοῦμε, λέγει ὁ Οὐραγγοτάγγος. Ὁρίστε, τί τρόπος εἶνε αὐτός:

— Μὰ κοιμοῦνται !..

— Ἂς ξυπνήσουν, λέγει ἡ Ἀρκούδα, καὶ ἐμβαίνει. Οἱ σύντροφοι τὴν ἀκολουθοῦν. Φωνές, κακό... Ὁ ὑπηρέτης θυμένει, τοὺς πετᾷ ἔξω, καὶ κλείνει τὴν θύραν, μὲ ὁρμήν. Ἀλλοίμονον ! Ὁ Κροκόδειλος δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἔβγῃ ὁλόκληρος, καὶ ἡ θύρα τὸν ἔπιασεν ἀπὸ τὴν οὐράν.

Κτυπᾷ, φωνάζει, τίποτε. Ὁ ὑπηρέτης δὲν ἔχει καμμίαν ὄρεξιν νὰνοίξῃ πάλιν. Ὁ Οὐραγγοτάγγος καὶ ἡ Ἀρκούδα τρέχουν, διὰ νὰ μὴ τοὺς συλλάβῃ ὁ ἀστυφύλαξ, ποῦ βλέπουν ἀπὸ μακρυά...

— Σταθῆτε ! τοὺς φωνάζει ὁ Κροκόδειλος· ἡ οὐρά μου ! ἡ οὐρά μου !

Ἀλλὰ ἐκεῖνοι φεύγουν καὶ ἀκόμη φεύγουν... Ὁ δυστυχὴς Κροκόδειλος δὲν ἠξεύρει πλέον τί νὰ κάμῃ. Εὐχαρίστως θὰ ἔδιδε τὴν οὐράν του, χάριν τῆς ἐλευθερίας του· ἀλλὰ εἶνε δυνατή, καὶ ὅσῳ νὰ ἐτραβοῦσε, δὲν ἐκόπτετο... Ἐξακολουθεῖ νὰ κτυπᾷ καὶ νὰ φωνάζῃ. . . Νὰ καὶ ὁ Ἀστυφύλαξ !.. Οἱ σύντροφοι ἔχουν φύγῃ πλέον... Ὁ Ἀστυφύλαξ πλησιάζει, βλέπει, ἐξετάζει, βγάζει τὸ ξίφος του καὶ. . . κόπτει τὴν οὐρὰν τοῦ Κροκοδείλου.

Ὁ Πέτρος, νομίζων ὅτι ὁ ἅγιος Ἀ-

στυφύλαξ θά του κόψῃ καὶ κανένα πόδι, κλαίει καὶ φωνάζει ἀκόμη περισσότερον.

— Πώ, πώ, τί δειλὸς ποῦ εἶσαι, καϊμένε ! τοῦ λέγει ὁ Ἀστυφύλαξ.

— Δὲν εἶμαι δειλός, ἀπαντᾷ ὁ Πέτρος· εἶμαι... κ ρ ο κ ό...δ ε ι λ ο ς !

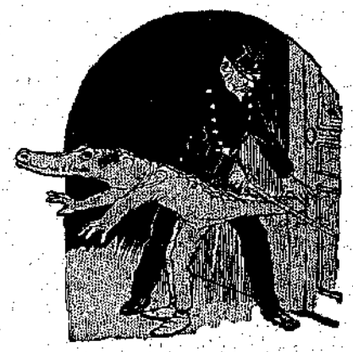

Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτός, ὁ κ. Κροκόδειλος διῆλθεν εἰς τὸ κρατητήριον.

ΜΕ ΤΗ ΒΑΡΚΑ...

Τὴν πρώτην Κυριακὴν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ ἐπίσημος εἴσοδος τοῦ Καρναβάλου. Δὲν ἔγινεν ὅμως τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐνθυμεῖσθε, ἐξ αἰτίας τῆς βροχῆς.

Ἐν τούτοις ὁ κόσμος εἶχεν ἐξέλθῃ, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ βροχὴ ἠμποροῦσε νὰ παύσῃ, καὶ ἡ Πλατεῖα τοῦ Συντάγματος ἐγέμισεν.

Εἰς τὴν Πλατεῖαν, ἐκτὸς τῆς μεγάλης Ἐξέδρας, ἦτο καὶ μία ἄλλη μικρά, παράδοξος, εἰς σχῆμα ἀεροστάτου, τὸ ὁποῖον ἀντὶ σκαφιδίου, εἶχεν ἀποκάτω μίαν εὐρύχωρον βάρκαν. Καὶ μέσα εἰς αὐτὴν τὴν βάρκαν ἐκάθηντο οἱ θεαταί.

Ἡ βροχή, ἀντὶ νὰ παύσῃ, ἐδυνάμωσε. Μετ' ὀλίγον ἦτο σωστὸς κατακλυσμός, καὶ οἱ εἰς μάτην περιμένοντες τὸν Καρνάβαλον, ὅπου φύγῃ - φύγῃ !

Τότε ὁ μικρὸς Γιάγκος, ὁ ὁποῖος ἔφευγε πλάτς-πλούτς, ἠκούσθη λέγων :

— Τί εὐτυχισμένοι αὐτοὶ ποῦ πῆραν θέσεις 'στὴ μικρὴ ἐξέδρα ! . . Τώρα θὰ φύγουν μὲ τὴ βάρκα !..

ΤΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ ΚΑΙ Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

Ὁ Τάκης θέλει καὶ καλὰ νὰ γίνῃ μασκαρᾶς, διὰ... νὰ τρομάξῃ τὰδέλφια του.

— Στάσου λοιπὸν νὰ σε κάμω ἐγὼ Διαβολάκι, τοῦ λέγει ὁ Νῖκος. Θὰ πᾶς σιγὰ - σιγὰ 'στὸ δωμάτιο ποῦ παίζουν, θανοίξῃς ἔξαφνα τὴν πόρτα καὶ θὰ παρουσιασθῆς . . . Πώ, πώ ! τί ἔχει νὰ γίνῃ !

Κατενθουσιασμένος ὁ Τάκης, στέκεται καὶ τὸν μεταμορφώνουν.. Ὁ Νῖκος τοῦ μουντζουρόνει τὸ πρόσωπον, τοῦ κολλᾷ δύο κέρατα, τοῦ βάζει μίαν οὐρὰν μακρυάν... Τί ἐπιτήδειος ποῦ εἶνε ὁ Νῖκος ! Μὲ τὸ τίποτε ἐκεῖ, σοῦ ἐσπάρωσε ἕνα Διαβολάκι, μὰ ἕνα Διαβολάκι, ποῦ ἠμποροῦσε νὰ τρομάξῃ καὶ μεγάλους...

— Κατέβασέ μου τὸν καθρέπτη νὰ ἰδῶ πῶς εἶμαι ! λέγει ὁ Τάκης.

— Ἔννοια σου καὶ εἶσαι πολὺ καλός· μόνον πήγαινε Σοῦ εἶπα τί θὰ κάμῃς....

σιγὰ-σιγὰ...θανοίξῃς ἔξαφνα τὴν πόρτα... καὶ θὰ ἰδῆς τί ἔχει νὰ γίνῃ !

Ὁ Τάκης ὑπακούει· προχωρεῖ σιγὰ - σιγὰ εἰς τὸν διάδρομον, στέκεται ὀλίγον ἀπέξω ἀπὸ τὴν θύραν, διὰ νὰκούσῃ τί κάμνουν μέσα, καὶ ἅμα ἔκρινε κατάλληλον τὴν στιγμήν, ἄνοιξεν ἀποτόμως...

— Μάνα μου !.. Μάνα μου !... ἄ! . ἄ !... ἀαααα !..

Ποιὸς φωνάζει ; ποιὸς τσιρίζει ἔτσι ; Τὰ μικρὰ ἀδέλφια τοῦ Τάκη, θὰ 'πῆτε.

Ὄχι, καθόλου· φωνάζει ὁ ἴδιος ὁ Τάκης· καὶ φωνάζει ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸν φόβον του... Τὰ πόδια του παρέλυσαν

καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ προχωρήσῃ οὔτε βῆμα... Μόλις ἠῦρε τὴν δύναμιν νὰ ξανὰ κλείσῃ τὴν θύραν, καθὼς τὴν ἄνοιξε, καὶ νὰ μείνῃ ἐκεῖ καρφωμένος, παραλυμένος καὶ φωνάζων...

Μὰ τί εἶχε συμβῆ λοιπόν ;

Θαῦμα ! καθὼς ἄνοιξεν, ἕνας Διάβολος, ἕνας φοβερὸς Διάβολος μὲ ἅγριον πρόσωπον, μὲ κέρατα καὶ μὲ οὐράν, παρουσιάσθη ἐμπρός του... Καὶ ὁ Τάκης, ὁ ὁποῖος δὲν φημίζεται διὰ τὴν γενναιότητά του, ἐνόμισεν ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ ἀληθινὸς Διάβολος, ὁ ὁποῖος ἤρχετο νὰ τὸν τιμωρήσῃ, ποῦ ἐτόλμησε νὰ δανεισθῆ τὴν μορφήν του, καὶ . . . πώ, πώ, τί ἔγινε !..

Τρέχουν εἰς τὰς φωνάς του, τὸν ἐρωτοῦν τί συνέβη, ἐξετάζουν, καὶ τὸ θαῦμα ἐξηγεῖται : Ἕνας μεγάλος καθρέπτης ὑπῆρχεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς θύρας. Καὶ ἅμα την ἄνοιξεν, ὁ Τάκης εὑρέθη ἔξαφνα ἀπέναντι τῆς ἰδίας του διαβολικῆς μορφῆς, τὴν ὁποίαν ἔβλεπε διὰ πρώτην φοράν. Ἤθελε νὰ τρομάξῃ τοὺς ἄλλους, καὶ ἐτρόμαξε μόνον αὐτός !

Θὰ εἰπῆτε ὅτι πταίει ὁ Νῖκος, ποῦ δὲν του ἐκατέβασε τὸν καθρέπτην, διὰ νὰ ἰδῇ πῶς εἶνε... Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι μὲ τὴν μασκαράταν αὐτὴν ἐγέλασαν ὅλοι, ἐκτὸς τοῦ Τάκη.

Ο ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΜΟΣ

Εὐτυχῶς, τὴν Πέμπτην, τὴν Παρασκευὴν καὶ τὰς δύο τελευταίας Κυριακάς, ὁ καιρὸς ἦτο καλός, καὶ αἱ ἑορταὶ τῶν Ἀπόκρεω διεξήχθησαν μὲ ἀρκετὴν ζωηρότητα.

Ἅρματα, μασκαράτες, κόσμος, κακό. Ὁ χαρτοπόλεμος ἔδωσε καὶ 'πῆρε. Εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος προπάντων καὶ εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου, τὰ χαρτάκια ἔπιπταν μὲ τόσην ἀφθονίαν, ὥστε τὸ ἔδαφος ἐστρώθη ἀπὸ αὐτὰ πυκνότατα καὶ εἰς πολλὰ μέρη τὸ ὕψος των ἀνῆλθεν εἰς ἀρκετὰς ἀπιθαμάς, ἀπαράλλακτα ὅπως ὅταν χιονίζῃ.

Καὶ ἡ μικρὰ Πόπη, ἡ ὁποία ἐξετρετρελλάθη μὲ τὸν χαρτοπόλεμον, καὶ δὲν ἔπαυε νὰ θαυμάζῃ τὰς ἐλαφρὰς, τὰς πολυχρώμους καὶ τρελλὰς αὐτὰς νεφάδας, εἶχε μίαν ἔξοχον ἐμπνευσιν. Ἐστράφη ἔξαφνα πρὸς τὴν μητέρα της καὶ της εἶπε :

— Μαμμά, τὸ χιόνι δὲν εἶνε ὁ χαρτοπόλεμος τῶν Ἀγγέλων ;

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ (*)

[Ἡ σκηνὴ παριστᾷ παιδικὸν δωμάτιον. Ὁ Ἀριστείδης, 11 ἐτῶν, εἰσέρχεται, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ σχολεῖον. Κρατεῖ τὰ βιβλία του καὶ ἕνα γράμμα ἐσφραγισμένον. Ἀφίνει τὰ βιβλία ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ χωρὶς νὰ βγάλῃ τὸ κασκέτο του, ἀρχίζει :]

Μόνον 'ς ἐμένα συμβαίνουν τέτοια παράξενα πράγματα !.. Ὁρίστε πάλι σήμερα : Μ' εὑρίσκει ὁ θεῖος Παντελῆς 'στὸ δρόμο, μοῦ δίνει αὐτὸ τὸ σφραγισμένο γράμμα, καὶ μου λέγει : «Πάρε, Ἀριστείδη· εἶνε δικό σου. Ἔχει μιὰ εἴδησι μέσα, ποῦ θὰ σε χαροποιήσῃ πολύ-πολύ. Ἀλλὰ σοῦ το δίδω μὲ μιὰ συμφωνία : Θὰ μου δώσῃς τὸ λόγο σου, ὅτι δὲν θὰ το ἀνοίξῃς, παρὰ μόνον αὔριο τὸ πρωΐ, πρὶν φύγῃς γιὰ τὸ Σχολεῖο.

«— Μὰ γιατί ; τοῦ λέγω.

«— Ἔτσι εἶνε μυστικό μοῦ δίνεις τὸ λόγο σου ;

«— Καλά· καὶ ἂν το ἀνοίξω προτήτερα ;

«— Ἡ καλὴ εἴδησις θὰ χαθῇ· μοῦ δίνεις τὸ λόγο σου ;

«— Μὰ πῶς γίνεται νὰ χαθῇ ἡ εἴδησις ; θὰ σβύσουν τὰ γράμματα, ἄμα τὰ ἰδῇ ὁ ἥλιος, ὅπως κατι φωτογραφίες ποῦ κάμνει ὁ Τάκης ;

«— Δὲν ἠξεύρω· εἶνε μυστικό, σοῦ εἶπα· μοῦ δίνεις τὸ λόγο σου ;

«— Καλά... σᾶς τον δίδω.

«— Λοιπὸν σύμφωνοι... μόνον αὔριο τὸ πρωΐ· προτήτερα ὄχι.»

Προτήτερα ὄχι... πάει πειά, ἔδωσα τὸ λόγο μου. Αὐτὸ τὸ γράμμα δὲν θὰ το ἀνοίξω, δὲν πρέπει νὰ το ἀνοίξω, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ το ἀνοίξω. Ὄχι ὅτι πιστεύω ὅτι ἠμπορεῖ νὰ χαθῇ ἡ καλὴ εἴδησις, ὄχι· ἄλλα ἔτσι, ἐπειδὴ ἔδωσα τὸ λόγο μου 'στὸ θεῖο. Ἔπειτα ποιὸς ξεύρει ! κάτι θὰ συμβαίνῃ, ποῦ δὲν πρέπει νὰ το μάθω, παρὰ μόνον αὔριο. Ἀλλὰ τί ; Ἐδῶ σὲ θέλω, Ἀριστείδη ! Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ το πῆρα, αὐτὴ ἡ περιέργεια μὲ βασανίζει... ὤ, πῶς με βασανίζει ! Νὰ το ἠξευρα, δὲν θὰ ἔδιδα τὸ λόγο μου μὲ τόσην εὐκολία. (Περιστρέφει τὸ γράμμα εἰς τὰς χεῖράς του.) Τί νὰ λέγῃ ;... Τί εἶνε αὐτὸ τὸ μυστικὸ τελοσπάντων ; Ὅσῳ καὶ νὰ σπάζω τὸ κεφάλι μου, τίποτε δὲν βγαίνει. (Φέρει τὴν χεῖρα πρὸς τὸ μέτωπον καὶ συναγνᾷ τὸ κασκέτο του.) Μπᾶ ! μὲ τὸ καπέλο βρίσκομαι ἀκόμα· καὶ ἡ μητέρα μοῦ λέγει μόλις ἐμβαίνω 'στὸ σπίτι, νὰ το βγάζω. (Τὸ βγάζει καὶ το πετᾷ εἰς τὸ τραπέζι.) Ἀλλ' ἀπ' αὐτὸ μπορεῖ νὰ καταλάβῃ κανεὶς σὲ τί θέσι βρίσκομαι... Κ' ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ εἶμαι τόσῳ περίεργος... τόσῳ ἀνυπόμονος... τόσῳ βιαστικός... τόσῳ ἀδύνατος... τόσῳ ὀλιγόψυχος... Ἀλλὰ τί νὰ κάμω ; μήπως πταίω ; μήπως τὸ θέλω ;... Ἀχ ! νὰ μποροῦσα νὰ διαβάσω τὸ γράμμα, χωρὶς νὰ το ἀνοίξω... ἀλλὰ πῶς ; (Μετὰ μικρὰν παῦσιν, καθ' ἣν παρατηρεῖ τὸν φάκελλον.) Εἶνε τόσῳ καλὰ κλεισμένο, κολλημένο, σφραγισμένο !.. Νὰ το βάλω 'στὸ φῶς μήπως διακρίνονται τὰ γράμματα ἀπὸ μέσα ; (Πλησιάζει εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐκθέτει τὸ γράμμα εἰς τὸν ἥλιον.) Τίποτα ! ἕνα σκοτάδι φαίνεται μέσα — τὸ σκοτάδι ποῦ εἶνε τώρα καὶ 'ς τὸ νοῦ μου...

Κι' αὐτὸς ὁ θεῖος ! ἔβαλε τὸν πειὸ χονδρὸ φάκελλο ποῦ εἶχε ! (Περιπατεῖ ἐπί τινας στιγμὰς σκεπτικός.) Οὔφ ! δὲν βαστῶ πειά ! θὰ το ἀνοίξω !! Ἐπὶ τέλους, ποιὸς θὰ με ἰδῇ, ποιὸς θὰ το μάθῃ ; (Προσποιούμενος τὴν φωνὴν τοῦ θείου του :) «Λοιπόν, Ἀριστείδη, πότε τὸ ἀνοίξες ; — Αὔριο τὸ πρωΐ... (διορθώνων ἑαυτόν) ὄχι δά... σήμερα τὸ πρωΐ, θεῖέ μου, πρὶν φύγω γιὰ τὸ Σχολεῖο. — Μπράβο ! ἐτήρησες τὸν λόγον σου !» Ἔ, καὶ ἔπειτα ; τί πῶς ἐκράτησα τὸ λόγο μου ; τί θὰ κερδίσω μὲ τοῦτο ; Δὲν βαριέσαι ! Θὰ το ἀνοίξω ἀμέσως· τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει ! (Σχίζει τὸν φάκελλον ἀδεξίως.) Πῶ, πῶ ! τί σκληρὸ χαρτί... ἐκόντεψα νὰ σχίσω μαζὶ καὶ τὸ γράμμα... ὄχι... νὰ το... (Ξεδιπλώνει τὴν ἐπιστολὴν βιαστικά, καὶ πλήρεις περιεργείας ἀναγινώσκει :) «Ἀριστείδη μου, ἂν κρατήσῃς τὸν λόγον σου καὶ δὲν ἀνοίξῃς αὐτὸ τὸ γράμμα πρὸ τῆς ὥρας του, θά σου ἀγοράσω τὴν φωτογραφικὴν μηχανὴν ποῦ ἐπιθυμεῖς τόσον...» (Διακόπτεται τεταραγμένος, παρατηρεῖ δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ μὲ φόβον.) Καλά, καλά· δὲν το ἐδιάβασα... ὄχι, αὔριο τὸ πρωΐ... ναί, ναί, αὔριο τὸ πρωΐ τὸ ἐδιάβασα... Ἀκοῦς ἐκεῖ ! καὶ τί ἄλλο θέλω ἀπὸ μία φωτογραφικὴ μηχανή... νὰ κάμνω κ' ἐγὼ φωτογραφίες σὰν τὸν Τάκη... ὄχι δά, καλλίτερες !.. Λοιπὸν σύμφωνοι, αὔριο τὸ πρωΐ... (Πρὸς τὸ κοινόν.) Κύριοι, σᾶς παρακαλῶ πολύ· κυρίαι, γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ ! μὴν πῆτε τίποτε 'στὸ θεῖό μου... Ἐγὼ βέβαια δὲν θὰ τοῦ το 'πῶ ποτέ... Ἂν θέλετε τώρα, ὁλως διόλου μεταξύ μας, ἂς ἰδοῦμε τί λέγει καὶ παρακάτω. Λέγουν ὅτι δὲν πρέπει νὰφίνωμε μισοτελειωμένες τὲς δουλειές μας. Λοιπόν : (Ἐξακολουθεῖ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς.) «Θὰ εἶνε ἡ ἀμοιβὴ τῆς νίκης, τὴν ὁποίαν θὰ νικήσῃς βέβαια, πολεμῶν τὴν περιέργειάν σου.» Τί λόγος ! ... «Σὲ φιλῶ, ὁ θεῖός σου Παντελῆς.» Ἐτελείωσε... τί καλά ! Λοιπόν, ὅπως εἴπαμε ! (Ὡμιλῶν, στρέφει, μᾶλλον ἀφῃρημένος, τὴν σελίδα τῆς ἐπιστολῆς. Ἄφνης, ρίπτει πάλιν ἐπ' αὐτῆς τὸ βλέμμα.) Μπᾶ ! Ἔχει καὶ ὑστερόγραφον. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε ! (Ἀναγινώσκει.) «Γ. Γ. Ἀπόψε θὰ ἔλθω 'στὸ σπίτι, καὶ θὰ μου δείξῃς τὴν ἐπιστολὴν (μὲ φωνὴν τρέμουσαν) ἐσφραγισμένην ὅπως σοῦ την ἔδωσα.» Ὁ ἴδιος. Καὶ χειρότερος ! ... Νὰ ἕνα πρᾶγμα ποῦ δὲν το ἐσυλλογισθήκαμε ! Ἀμὴ τώρα ; ... ποῦ ἔκαμα τὸ φάκελλο χίλια κομμάτια ; (Μένει πρὸς στιγμὴν ἄναυδος, κυττάζων τὸ καινὸν μὲ κομψὴν ἀπελπισίαν.) Πάει! ἀντίο φωτογραφικὴ μηχανή ! Ὁ Τάκης δὲν θὰ ἔχῃ ἀντίπαλο... Ἔτσι μοῦ ἔπρεπε, γιὰ νὰ μάθω νὰ μὴν εἶμαι τόσῳ περίεργος. (Πρὸς τὸ κοινὸν παρακλητικῶς :) Ὦ, κυρίαι καὶ κύριοι ! Τώρα εἶνε ἴσα-ἴσα ποῦ θὰ σας παρακαλέσω νὰ μὴν 'πῆτε κανενὸς τὸ πάθημά μου... Καὶ ἄλλη φορά.... ὦ, ἄλλη φορά ! τὰ παθήματα μαθήματα ! (Χαιρετᾷ καὶ ἐξέρχεται.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Τῷ 1897 ἐδημοσίευσα ἐν τῇ Διαπλάσει ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Ἐπιστολὴ τῆς Θείας» μονόλογον διὰ κορᾶσιον, πολλάκις ἔκτοτε ἀπαγγελθέντα εἰς ἐξετάσεις καὶ ἑορτὰς Παρθεναγωγείων, ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ. Ὁ σημερινὸς μονόλογος ἔγραφη ὡς συμπλήρωμα ἐκείνου, κατὰ παράκλησιν Διδασκάλου, ὁ ὁποῖος ἐζήτησε «κάτι παρόμοιον καὶ δι' ἀγόρι.» Γρ. Ξ.

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 92.)

— Μήπως εὑρίσκεται ὁ Ἑρμῆς τόσον πλησίον εἰς τὸν Ἥλιον, ὅσον ἡ Σελήνη εὑρίσκεται πλησίον εἰς τὴν Γῆν ;

— Ὤ, ὄχι· 58 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα εἶνε ἡ ἀπόστασίς του ἀπὸ τὸν Ἥλιον. Τί λέγεις δι' αὐτὸν τὸν ἀριθμόν ;

— Καὶ σὺ μοῦ εἶπες ὅτι εὑρίσκεται πολὺ πλησίον εἰς τὸν Ἥλιον.

— Μὰ σοῦ εἶπα, ὅτι 384 χιλιάδες χιλιόμετρα εἶνε μηδαμινὴ ἀπόστασις εἰς τὸν οὐρανόν. Πρέπει δὲ νὰ σοῦ εἴπω ἀκόμη, ὅτι τὰ 58 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα δὲν εἶνε ἡ ἀκριβὴς πάντοτε ἀπόστασις, ἀλλὰ ἡ μέση· διότι ἄλλοτε ἀπέχει ἀπὸ τὸν Ἥλιον περισσότερον καὶ ἄλλοτε ὀλιγώτερον. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ διὰ τὴν ἀπόστασιν τῶν ἄλλων πλανητῶν ἀπὸ τὸν Ἥλιον, τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ διὰ τὰ 149 ἑκατομμύρια τῆς Γῆς. Ὁ κυκλικὸς χορός, τὸν ὁποῖον κάμνουν οἱ πλανῆται πέριξ τοῦ Ἡλίου, δὲν εἶνε κανονικός, ἀλλ' ἀπομακρύνεται περισσότερον ἀπὸ τὸ ἓν μέρος τοῦ Ἡλίου παρὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ ἕνεκα τούτου ἡ ἀπόστασις των ἀπὸ αὐτὸν διαρκῶς μεταβάλλεται. Ὅταν ὁ πλανήτης εὑρίσκεται εἰς τὴν μικροτέραν αὐτοῦ ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν Ἥλιον, τότε λέγουν ὅτι εὑρίσκεται εἰς τὸ περιήλιον· ὅταν δὲ εἰς τὴν μεγαλητέραν, εἰς τὸ ἀφήλιον. (Σχῆμα 1.) Δὲν εἶνε ὡραῖα αὐτὰ τὰ δύο ὀνόματα ;

— Ναί, πολὺ μοῦ ἀρέσουν καὶ θά τα ἐνθυμοῦμαι· μοῦ ὑπενθυμίζουν τὸ ἀνθύλλιον. Τὸ ἴδιον πρᾶγμα συμβαίνει καὶ εἰς τὴν Σελήνην ;

— Ἀνσμφιβόλως· καὶ διὰ πάσας τὰς τὰς ἄλλας σελήνας, διὰ τὰς ὁποίας θὰ σοῦ ὁμιλήσω ἄλλοτε· διότι πάντα τὰ οὐράνια σώματα ἀκολουθοῦν τοὺς ἰδίους νόμους.

Μόνον τὰ δύο ὀνόματα μεταβάλλονται διὰ τὴν Σελήνην μας. Δι' αὐτὴν λέγουν ὅτι εὑρίσκεται εἰς τὸ περίγειον ἢ εἰς τὸ ἀπόγειον. Ἀλλ' ἀρκετὰ ἀπεμακρύνθημεν ἀπὸ τοὺς πέντε πλανήτας· ἂς ἐπανέλθωμεν τώρα εἰς αὐτούς.

Ἡ Ἀφροδίτη, ἡ ὁποία εἶνε ἔπειτα ἀπὸ τὸν Ἑρμῆν, εὑρίσκεται εἰς ἀπόστασιν 108 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων ἀπὸ τὸν Ἥλιον, καὶ ἀπέχει μόνον 41 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα ἀπὸ ἡμᾶς. Εἶνε τὸ πλησιέστατον πρὸς τὴν Γῆν οὐράνιον σῶμα, ἐὰν δὲν λογαριάσωμεν τὴν Σελήνην, ἡ ὁποία εἶνε ἀπὸ τὸ σπιτικόν μας. Εἶνε δὲ ἡ Ἀφροδίτη κατὰ τὸ μέγεθος σχεδὸν ἴση πρὸς τὴν Γῆν· ὑπάρχει μεταξὺ των τόσον πολὺ μικρὰ διαφορά, ὥστε δὲν ἀξίζει νὰ σου κάμω λόγον.

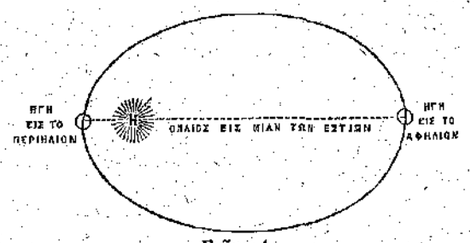

Σχῆμα 1.

Ἡ Ἀφροδίτη, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος τὸ γνωρίζει, εἶνε τὸ λαμπρότερον ἄστρον τοῦ οὐρανοῦ. Πρώτη αὐτὴ φαίνεται ὅταν δύῃ ὁ Ἥλιος, καὶ σβύνει τελευταία ὅταν ὁ Ἥλιος ἀνατέλλῃ. Ὅπως καὶ ὁ Ἑρμῆς, (Σχῆμα 2), τὴν μὲν ἑσπέραν φαίνεται καὶ αὐτὴ εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ ὁρίζοντος, τὴν δὲ πρωΐαν εἰς τὸ ἀνατολικόν.

— Διατί ;

— Εἶνε εὔκολον νὰ το ἐννοήσῃς· ὁ δρόμος τὸν ὁποῖον κάμνει ἡ Ἀφροδίτη, περιβάλλεται ἀπὸ τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον κάμνει ἡ Γῆ, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠμποροῦμεν νὰ ἴδωμεν τὴν Ἀφροδίτην παρὰ μόνον εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται καὶ τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας, ὅπως λέγουν τὸν Ἥλιον. Καὶ τὰ δύο ὀνόματα, τὰ ὁποῖα ἔχει ἡ Ἀφροδίτη, Ἕσπερος καὶ Αὐγερινός, προῆλθον ἐπειδὴ ἐνόμισαν κατ' ἀρχὰς ὅτι εἶνε δύο διαφορετικὰ ἄστρα, ἀφοῦ ἄλλοτε μὲν ἔβλεπον τὴν Ἀφροδίτην ἀπὸ τὸ ἓν μέρος τοῦ Ἡλίου καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τὸ ἄλλο. Παντοῦ δὲ οἱ χωρικοὶ ἀκόμη καὶ τώρα, νομίζουν ὅτι Ἕσπερος καὶ Αὐγερινὸς εἶνε δύο διαφορετικὰ ἄστρα.

Καὶ ἓν ἄλλο ἀκόμη πρᾶγμα θὰ σοῦ εἴπω διὰ τὴν Ἀφροδίτην. Ἀλλὰ εὑρέ το μόνος σου. Ἡ Ἀφροδίτη ἀπέχει ἀπὸ τὸν Ἥλιον 108 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα καὶ ἡ Γῆ 149. Πόσον μακρὰν εὑρίσκεται ἡ Ἀφροδίτη ἀπὸ τὴν Γῆν ;

— Δὲν εἶνε δύσκολον· 41 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα.

— Ἤμην βεβαία. Ὅταν Ἀφροδίτη καὶ Γῆ εὑρίσκωνται καὶ αἱ δύο ἀπὸ τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ Ἡλίου καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς ἀπέναντί του, ἀπέχουν βεβαιότατα 41 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα. Ἀλλ' ἐλησμόνησες ὅτι καὶ αἱ δύο περιστρέφονται περὶ τὸν Ἥλιον καὶ ὅτι ἑκάστη δὲν ἐξοδεύει τὸν ἴδιον χρόνον διὰ νὰ κάμῃ τὸν γῦρόν της.

Ἂν πρόκειται νὰ τρέξῃς μὲ ἕνα συμμαθητήν σου τριγύρω εἰς δένδρον καὶ στηθῆτε εἰς τὴν ἰδίαν γραμμήν, ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν 108 πήχεις μακρὰν ἀπὸ τὸ δένδρον, σὺ δὲ 149, κατανοεῖς εὐκόλως ὅτι ἐκεῖνος θὰ ἔχῃ ὀλιγώτερον δρόμον ἀπὸ σὲ νὰ κάμῃ καὶ γρήγορα θὰ σὲ περάσῃ. Θὰ ἔλθῃ μάλιστα στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ εὑρίσκεσθε μὲν εἰς τὴν ἰδίαν γραμμήν, ἀλλὰ σὺ μὲν ἀπὸ τὸ ἓν μέρος τοῦ δένδρου καὶ ἐκεῖνος ἀπὸ τὸ ἄλλο. Σὺ θὰ ἀπέχῃς ἀπὸ τὸ δένδρον 149 πήχεις ἀπὸ τὸ ἓν μέρος καὶ ἐκεῖνος 108 ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ εἷς ἐπομένως θὰ εἶνε μακρὰν ἀπὸ τὸν ἄλλον 257 πήχεις. Εἰς ὅλον δὲ αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ πρώτη σας ἀπόστασις 41 πήχεις θὰ γίνεται ἀδιακόπως μεγαλητέρα, μέχρις ὅτου γίνῃ 257 πήχεις.

Ἂν τώρα μεταβάλῃς αὐτοὺς τοὺς πήχεις εἰς ἑκατομμύρια χιλιόμετρα, θὰ σχηματίσῃς μίαν ἰδέαν τῆς ἀποστάσεως τῆς Γῆς ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτην κατὰ τὸν κυκλικὸν δρόμον τῶν περὶ τὸν Ἥλιον, καὶ θὰ ἐννοήσῃς καλῶς πῶς ἡ ἀπόστασις μεταξὺ τῶν δύο τούτων πλανητῶν διαρκῶς μεταβάλλεται.

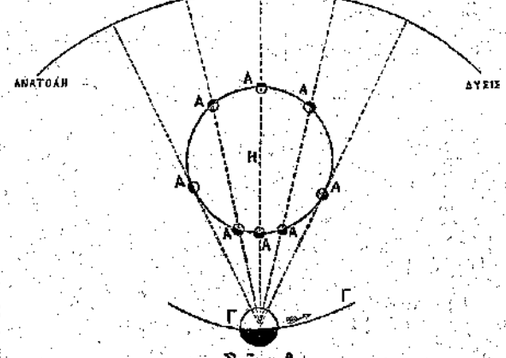

Σχῆμα 2.

— Ἐννοῶ καλῶς· εἶνο, τὸ ὁποῖον μοῦ ἔλεγες πρὸ ὀλίγου, ἰατί βλέπομεν τὴν Ἀφροδίτην πάντοτε πλησίον τοῦ Ἡλίου· καὶ ἐγώ, τοῦ ὁποίου ὁ δρόμος θὰ περιβάλλῃ τὸν δρόμον τοῦ συμμαθητοῦ μου, θὰ βλέπω αὐτὸν πάντοτε πλησίον τοῦ δένδρου.

— Πολὺ καλὰ τὸ ἐνόησες. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μάθῃς καὶ τὸ ἀληθὲς ὄνομα αὐτοῦ τοῦ κυκλικοῦ δρόμου, τὸν ὁποῖον διατρέχομεν ἀδιακόπως εἰς τὸν οὐρανὸν μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους πλανήτας· ὁ δρόμος αὐτὸς ὀνομάζεται τροχιά.

Ὑπόθεσε ὅτι μία εὐθεῖα γραμμὴ διέρχεται διὰ τοῦ Ἡλίου καὶ συναντᾷ τὰς τροχιὰς τῶν δύο πλανητῶν, τῆς Γῆς καὶ τῆς Ἀφροδίτης· ὅταν ἡ Γῆ καὶ ἡ Ἀφροδίτη εὑρίσκωνται ἐπ' αὐτῆς τῆς εὐθείας, καὶ αἱ δύο δὲ πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ Ἡλίου, δηλαδὴ εἰς ἀπόστασιν 41 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων, τότε λέγουν οἱ ἀστρονόμοι ὅτι οἱ δύο πλανῆται εὑρίσκονται εἰς συζυγίαν· ὅταν δ' εὑρίσκωνται ἐπὶ τῆς αὐτῆς πάλιν εὐθείας, ἀλλ' ἡ μὲν Ἀφροδίτη ἀπὸ τὸ ἓν μέρος τοῦ Ἡλίου ἡ δὲ Γῆ ἀπὸ τὰ ἄλλο, τότε λέγουν ὅτι εὑρίσκονται εἰς ἀντίθεσιν.

Γνωρίζεις δὲ διατί σοῦ εἶπον περὶ αὐτῶν τῶν πραγμάτων ; διότι κάποτε, ὅταν ἡ Ἀφροδίτη εὑρίσκεται εἰς συζυγίαν μετὰ τῆς Γῆς, διέρχεται ἀκριβῶς μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Ἡλίου. Ἐὰν εἰς τὴν θέσιν τῆς Ἀφροδίτης ἦτο ἡ Σελήνη, θὰ ἐγίνετο ἔκλειψις Ἡλίου· αὐτὸ τὸ γνωρίζεις καλῶς. Ἀλλ' ἡ Ἀφροδίτη δὲν φαίνεται ἀπὸ τὴν Γῆν τόσον μεγάλη ὅσον ἡ Σελήνη, καὶ διὰ τοῦτο εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν διακρίνεται, μὲ τὸ τηλεσκόπιον ἐννοεῖται, ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου ἡ Ἀφροδίτη ὡς μικρὸς μαῦρος κύκλος, ὁ ὁποῖος κινεῖται ἐπὶ τοῦ Ἡλίου. Ἐὰν τότε παρατηρήσουν κατὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἀπὸ δύο διαφορετικοὺς τόπους τῆς γῆς, δὲν βλέπουν αὐτὴν τὴν στρογγύλην κηλίδα εἰς τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ Ἡλίου· ἀπαράλλακτα ὅπως ὅταν βλέπωμεν εἰς τὴν πεδιάδα, τὸ ἴδιον δένδρον, τὸ ὁποῖον ἐνέχομεν ἐμπρόσμας, μᾶς κρύπτει ἄλλο μέρος τῆς πεδιάδος ὅταν ἀλλάξωμεν θέσιν. Αὐτὸ μόνον ἤρκεσεν εἰς τοὺς ἀστρονόμους διὰ νὰ εὕρουν μετὰ θετικότητος ὅτι ἡ Γῆ ἀπέχει ἀπὸ τὸν Ἥλιον 149 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα. Πῶς ὅμως ἐλογάριασαν δὲν θὰ σοῦ εἴπω σήμερον, ἀλλὰ θὰ σοῦ το ἐξηγήσω ἄλλοτε. Τόσον ὅμως σπουδαῖαι εἶνε αἱ διεκδικήσεις αὗται τῆς Ἀφροδίτης πρὸ τοῦ δίσκου τοῦ Ἡλίου, ὥστε κατὰ τὴν τελευταίαν διάβασιν, τὸ 1882, πᾶσαι αἱ κυβερνήσεις, αἱ ὁποῖαι φιλοτιμοῦνται νὰ δεικνύωσιν ὅτι ἀγαποῦν τὰς ἐπιστήμας, ἔστειλαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ εἰς ἀπομεμακρυσμένας χώρας ἀστρονόμους, διὰ νὰ ἐξελέγξωσι καὶ μίαν ἀκόμη φορὰν τοὺς λογαριασμούς, οἱ ὁποῖοι ἔγειναν πολλάκις μέχρι τοῦδε. Νὰ σοῦ εἴπω ὅμως τὴν ἀλήθειαν, ἤτο καὶ

εὐκαιρίᾳ ἔκτακτος, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ μὴ ἀφίσουν νὰ περάσῃ· διότι δὲν γίνονται καθ' ἑκάστην διαβάσεις τῆς Ἀφροδίτης πρὸ τοῦ δίσκου τοῦ Ἡλίου. Πῶς θὰ σοῦ φανῇ ὅταν μάθῃς, ὅτι πλέον μόνον τὴν 25ην Μαΐου 2004 θὰ ἔχωμεν νέαν διάβασιν καὶ ὄχι ἐνωρίτερα ;

Λοιπόν, Κώστα, δὲν λέγεις τίποτε ;

— Ἀκούω, Νίτσα μου· εἶνε τόσῳ νέα πράγματα δι' ἐμὲ ὅσα τώρα μοῦ διηγεῖσαι !

Καὶ οἱ ἄλλοι πλανῆται ; τί ἔχεις νὰ μοῦ εἴπῃς δι' αὐτούς ;

— Πολὺ ὀλίγα πράγματα σήμερον. Θὰ ὁμιλήσωμεν δι' αὐτοὺς ἄλλην φοράν. Θὰ σοῦ εἴπω τώρα μόνον τὸ μέγεθος ἑκάστου ἀπὸ τοὺς τρεῖς καὶ τὴν ἀπόστασίν του ἀπὸ τὸν Ἥλιον. Θὰ διασκελίσωμεν τὴν Γῆν μας, ἐπειδὴ αὐτὴν οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἐθεώρουν ὡς πλανήτην. Θὰ κάμωμεν πλέον λόγον δι' αὐτήν, ὅταν ἐπανέλθωμεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Μὲ πόσην εὐχαρίστησιν ἐπανέρχεται ὁ ἄνθρωπος εἰς τὰ ἴδια, ἀφοῦ προηγουμένως ταξειδεύσῃ ὅλον τὸν κόσμον !

Ὁ Ἄρης, ὁ γείτων μας ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, εἶνε μακρὰν ἀπὸ τὸν Ἥλιον 227 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα.

["Επεται συνέχεια.]

[J. Macé] Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Θέλεις τὸ καλό σου ;
Πάντα, δίχως φθόνο,
Ἀκολούθει μόνο
Τὸν καλήτερό σου.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ ΠΡΟΣ ΑΥΞΗΣΙΝ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

[Κάθε ποῦ ἐγγράφονται 40 νέοι συνδρομηταὶ διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος, ἐκδίδεται καὶ ἓν φύλλον «Διαπλάσεως» δωδεκασέλιδον, ἀντὶ τοῦ συνήθους ὀκτασελίδου. Εἰς πάντα ξεσπαθώνοντα, ἐκτὸς τοῦ Δώρου, ἀπονέμονται καὶ τόσα Εὔσημα [Ε] ὅσοι εἶνε οἱ ὑπ' αὐτοῦ ἐγγραφέντες νέοι συνδρομηταί.]

Γ' ΔΕΛΤΙΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

(*Οἱ 40 τοῦ παρόντος γ' δωδεκασελίδου φύλλου*)

Χρῆστος Ἐρ. Χρηστόπουλος (ἐξεσπάθωσε καὶ ἐνέγραψεν 1 συνδρομητήν·) Νικόλαος Γ. Καμπίτσης (1), Περικλῆς, Ἀνδρέας καὶ Κωνσταντῖνος Δ. Σκέφερης (3), Ἕξω φρενῶν (1), Ἑλληνικὴ Ναυαρχὶς (1), Σύλλογος «Ἔρευνα» διὰ τοῦ Πέτρου Βετσοπούλου (1), Τριῤῥύλλι (1), Γεώργιος Μπουρατῖνος (3), Ἰωάννα Ζ. Στεφανόπολι (1), Ἄννα Γ. Κουλομοπούλου (1), Ἀναστασία Σαρροπούλου (1). Ι. Θ. Τζώρτζης (1), Ἰριγένεια Χατζηπέτρου (1), Σύλλογος «Νεότης» διὰ τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου (1), Νικόλαος Δ. Νικολαΐδης (1), Ἑλένη Α. Πρεβεδούρου (6), Αἰγιναία Ἀθηνᾶ (2), Χρυσούλα Καλλάρη (1), Δημ. Ν. Τρωϊάνος (1), Δίχρωμος Φούξια (3), Κουρασμένος Ὁδοιπόρος (1), Ἀντώνιος Βερυκοκάκης (1), Πατρινὸς Βαρκάρης (1). Ἕνα Χιωτάκι (3), Κική Σαρανσάρη (1) Θησεὺς Πίνδιος (1).— Τὸ ὅλον 40 καὶ μετὰ τῶν προηγουμένων Δελτίων, 120.)

Υ. Γ. Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω, ἔχουν ἐγγραφῇ μέχρι σήμερον διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος καὶ ἄλλοι 24 νέοι συνδρομηταί. Ὥστε λείπουν ἄλλοι 16, διὰ νὰ ἔχωμεν καὶ τρίτον φυλλάδιον δωδεκασέλιδον.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Λιλὴ κάμνει ἀριθμητικήν :

— Τρία ἐπὶ τέσσαρα, δώδεκα. . . τέσσαρα ἐπὶ πέντε, εἴκοσι. . . πέντε ἐπὶ ἑξ τριάντα. . .

Ἡ διδασκάλισσα : — Μπράβο, Λιλή· τώρα νὰ μοῦ τὰ πολλαπλασιάσῃς καὶ ἀνάποδα.

Καὶ ἡ Λιλὴ στρέφουσα τὰ νῶτα, ἐπαναλαμβάνει τὸν πολλαπλασιασμόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παιδικῆς Χαρᾶς.

* * *

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης πρὸς τὸν μικρὸν ἀδελφόν του :

— Πρόσεχε νὰ μὴ κτυπᾷς δυνατὰ τὸ τύμπανόν σου, γιατὶ ἂν σου σπάσῃ . . . . . θὰ κουφαθῇς !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεοπαρδάλιος.

* * *

— Λαμβάνεις, παιδί μου, τακτικὰ τὴν Διάπλασιν ; ἐρωτᾷ ὁ πατὴρ τὸν Λεοπάρδαλιν.

Κ' ἐκεῖνος :

— Ἅ μπᾶ ! καθόλου τακτικά· φαντάσου ὅτι μοῦ ἔρχεται μόνον κάθε Σάββατο !

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Φίλμ τῆς Κόρης.

* * *

Διάλογος πρὸ τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός :

Σαρδαράπαλος :—Γιὰ κύττα τὴ σκιά μου, τί μαύρη ποῦ εἶνε ! Γιατὶ ἐρᾷ γε ;

Ζεβάν:—Καϊμένε, εἶνε ποὺ εἶσαι μελαχροινός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λόγχινοῦ.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 62ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος τὴν 4 Σεπτεμβρίου 1899, πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου, Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου π. ἔ. δημοσιευθεισῶν 229 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὀρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπρόθεσμος, ὁ δὲ ἐντὸς τῆς παρενθέσεως ἀριθμὸς, ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ε, δηλοῖ τὸ ποσὸν τῶν ἀπονεμομένων ἑκάστῳ Εὐσήμων.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (*16 ἐτῶν καὶ ἄνω*).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Κύδρος, 220 (9Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἡρόδικος ὁ Σηλυβριανός, 195 [8 Ε].—Λυτόχαστον, 178 [8 Ε]. (Ὁ Γουλιέλμος Τέλλος μὲ λύσεις 217 [9 Ε], ἡ Σμυρνηναούλα μὲ λύσεις 208 [9 Ε] ὁ Ἀγγουρολογώτατος μὲ λύσεις 199 [9 Ε] καὶ ἡ Θεραπαινὶς τῶν Μουσῶν μὲ λύσεις 198 [9 Ε], τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχόντες ἤδη Β' Βραβείου τῆς αὐτῆς τάξεως εἰς προγενεστέρους Διαγωνισμούς.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ὄλπις ὁ Γριπεύς, 172 [7 Ε].—Τερψιθέα Σαράτση, 102 [4 Ε].—Καρδερίνα, 95 [4 Ε]. (Ὁ Ἐθνικὸς Ὕμνος, μὲ λύσεις 103 [4 Ε] τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν Γ' Βραβείου τῆς αὐτῆς τάξεως εἰς τὸν 53ον Διαγωνισμόν.)

ΕΠΑΙΝΟΣ : Εὔθυμος Ναύτης, 88 [4 Ε]. — Μαρία Κ. Ἀγγελοπούλου, 85 [3 Ε]. — Δέα, 50 [3 Ε].— Ἀναμμένο Σπίρτο, 48 [2 Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Πλησιφαὴς Σελήνη, 40 [Ε]. — Καρδία ὑπὸ Πέτραν, 39 [Ε]. — Ἀρχαία Σπάρτη, 28 [Ε].—Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, 24 [Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (*12—15 ἐτῶν*)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ῥόδον τῆς Αὐγῆς, 215 [9 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Θεαγένης, 212 [9 Ε].—Μαῦρος τῆς Βενετίας 210, [9 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Μικρὰ Δεσποινίς, 210 [9 Ε]. —Κιθαρῳδὸς Ἀπόλλων, 204 [9 Ε] —Μαρτολούλουδο, 203 [9 Ε].—(Ὁ Κινέζος Δῆ μὲ λύσεις 206 [9 Ε] τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἤδη Γ' Βραβείου εἰς τὸν 57ον Διαγωνισμόν.)

ΕΠΑΙΝΟΣ : Σοφὸς Πιττακός, 200 [9 Ε].—Ροδοδάκτυλος Ἠώς, 170 [7 Ε].—Στρατηγὸς Ρίο δὲλ Κούτεντές, 169 [7 Ε] — Πεινασμένος Καρχαρίας, 155 [7 Ε].—Σεναχωμένος Ποντικός, 154 [7 Ε].—Φραγκλίνος, 136 [6 Ε].—Τάνταλος, 135 [6 Ε]. —Μαγευμένον Δάσος, 128 [5 Ε] — Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος, 124 [5 Ε].—Κεράσι, 110 [5 Ε].—Πικραμένη Καρδούλα, 109 [4 Ε]. —Μικρὸς Διάβολος, 108 [4 Ε].—Ἀρχηγὸς τῶν Μολυδένιων Στρατιωτῶν, 107 [4 Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Γρυνιέρα, 95 [4 Ε]. —Ἀερόστατον, 85 [3 Ε].—Λεραία Ὕβρα, 79 [3 Ε] — Θεοφανώ, 78 [3 Ε].— Ἑλληνὶς τοῦ Βορρᾶ 69 [3 Ε]. —Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου 61 [2 Ε]. —Ἑλληνομαθὴς Ἀμερικανόπαις 58 [2 Ε].—Ἀγρία Περιστερὰ 54 [2 Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (*11 ἐτῶν καὶ κάτω.*)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἑλληνικὴ Δόξα, 203 [9 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Φτερωτὴ Βαρκούλα, 197 [8 Ε].—Μικρὸς Ἀθηναῖος, 196 [8 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Εὐάγγελος Ν. Χατζηπαναγιώτου, 175 [7 Ε] — Τατάνης, 146 [6 Ε].—Περιζήτητος, 112 [5 Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ : Τυδεύς, 80 [3 Ε] —Φίλεργος Φαῖαξ, 62 [2 Ε].—Ρίον, 58 [2 Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Πέτρα Σκανδάλου, 50 [2 Ε].—Γεωργία Δ. Παξινοῦ, 46 [2 Ε].—Ζωγράφος ὁ Θαλασσινός, 32 [Ε].

ΕΣΤΕΓΑΛΑΝ *προσέτι ὀρθὰς λύσεις καὶ οἱ ἑξῆς ἀναμίξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων* : Ἀεροναυτοπούλα, 37 [Ε].—Ἀμριλύκη, 34 [Ε]. — Ἀνθοδέσμη Ἴων, 47 [2 Ε]. —Ἀποκτᾶσα Ἐλπίς, 4.— Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, 20.—Βλαχοκούλα, 19.—Δ. Βότσαρης, 11.—Βράχος τῆς Κρανάης, 13 —Βράχος τῆς Ντραμπάτσας, 26 [Ε].—Γλυκύλαλος Ἀηδών, 35, [Ε] —Δρυὰς τῆς Ροδάκης, 9.— Ἐρυθρὰ Καμέλια, 4.—Εὐπειθὴς Γίος, 7.—Ζωηρὰ Φλόξ, 11.—Ἠλεκτρικὸν Φῶς, 40 [Ε].— Καυκασία, 4 —Κίρανός, 15.—Κεραλὴ τῆς Μεδούσης, 17. — Κόκκινο Καπελάκι, 33 [Ε].— Θησεὺς Δ. Λιβέριος, 13.—Μέδων, 4.—Χαρίλαος Κ. Μιχαλόπουλος 15. —Μονογενής, 51, [2 Ε] —Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας, 15.—Παρήγορος Ἄγγελος, 9.—Αἰκατερίνη Πεταλᾶ, 6.— Πῶς-μελίνε, 30 [Ε].—Ρηγαλέτος, 2.—Σέλευκος ὁ Κεραυνός, 8.—Σκαρδάκι, 9.—Ἰωάννης Στεφάνου, 4.—Ταΰγετη, 16.—Χαλιμᾶ, 13.—Χιωτοπούλα, 24 [Ε].— Ὡραία Τεργέστη, 21.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

« ΟΣΟΝ μοῦ ἀρέσει ὁ "Ἔγγονος Αὐτοκράτορος,» —ποῦ γράφει τὸ *Τρεμοσθένον Ἀστέρι* [Ε] εἰς μίαν του ἐπιστολήν,—δὲν μοῦ ἀρέσει κανὲν ἄλλο μυθιστόρημα. Πολλὰ ἐδημοσίευσες μυθιστορήματα, πάντα λαμπρά, ἀλλ' ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα κατενδυσίασαν καρδίας, ἦσαν ὁ «Ἀκόλουθος τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος» καὶ ὁ "Ἔγγονος Αὐτοκράτορος». Δυνατὸν νὰ ἦσαν καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν τὐτύχησα νὰ ἀναγνώσω.» Νομίζω ὅτι ὅλοι οἱ φίλοι μου παραδέχονται αὐτὴν τὴν γνώμην,—ἀφ' οὗ ἄλλως τε ἄφιλεν καὶ τόπον, διὰ νὰ βάλῃ κανεὶς τὸ μυθιστόρημα ποὺ τοῦ ἤρεσε περισσότερον. Διότι, βλέπετε, τὰ γοῦστα δὲν εἶνε ὅμοια, καὶ ἄλλος ἀρέσει περισσότερον τοῦτο, ἄλλος ἐκεῖνο . . .

Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ φίλου μου *Νικολάου Κ. Δεκαβάλλα* [Ε], κατὰ τὴν Α' Ἑξαμηνίαν τοῦ 1899 ἀπενεμήθησαν Εὔσημα 1247, κατὰ τὴν Β' Ἑξαμηνίαν 7,042, καὶ καθ' ὅλον τὸ ἔτος Εὔσημα 8, 289 ! Μετ' ὀλίγον θὰ ἴδωμεν ποῖος εἶνε ὁ εὐτυχής, ὁ ὁποῖος ἐπῆρε τὰ περισσότερα. Ἀλλὰ θὰ εἰπῆτε : ἀφ' οὗ ὁ Δεκαβάλλας τὰ ἐμέτρησε μὲ τόσην ἀκρίβειαν, δὲν ἠκροῦσε καὶ νὰ τὰ διανείμῃ ; Ὄχι, διότι καθένας ἄλλα μὲν ἐπῆρε μὲ τὸ ὄνομά του, ἄλλα δὲ μὲ τὸ ψευδώνυμόν του, καὶ ἄλλα μὲ τὸ δεύτερον ἢ καὶ μὲ τὸ τρίτον του ψευδώνυμον, ἂν ἤλλαξεν ἐν τῷ μεταξύ. Ἑπομένως αὐτὸν τὸν ὑπολογισμὸν κανεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους μου δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ τὸν κάμῃ.

Σ' εὐχαριστῶ, *Δίλουρε*, διὰ τὰς τόσον θερμὰς καὶ κολακευτικὰς ἐκφράσεις. Ἀλήθεια, τὸ διήγημα περὶ τοῦ εὐγενοῦς λέοντος εἶνε πολὺ γνωστόν, ὑπάρχει δὲ δημοσιευμένον καὶ εἰς παλαιόν μου τόμον. Ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς, δὲν εἶνε συνδρομήτρια.

Ἀπατᾶσαι, *θαλασσινὲ Ζωγράφε*, νὰ νομίζῃς ὅτι σὲ θεωρῶ ἕνα ἀπὸ τοὺς . . . ἀπὸ τοὺς « ἀσχημοτέρους » φίλους μου. Ἀπορῶ μάλιστα πῶς σοῦ ἦλθεν αὐτὴ ἡ παράξενη ἰδέα ! Ἀπὸ τὰς πληροφορίας σου δημοσιεύω μόνον τὴν σπουδαιοτέραν, παρλείπω δὲ τὰς ἄλλας, διότι ποῦ τόπος διὰ τόσας ! Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ὡραίαν ζωγραφικὴν ποὺ μοῦ ἔστειλες [Ε]. Πολὺ ἐλυπήθην 'κ' ἐγὼ διὰ τὸ πάθημα τοῦ διδασκάλου. Τί κακὰ παιδιά ! . .

Χαρακτηριστικώτατον εἶνε αὐτὸ ποὺ μοῦ γράφει σήμερον ὁ φίλος μου *Ναύκληρος Ὀδρλιγκερλῆς*. Ἀκούσατε : «Γνωρίζεις, ἀγαπητή μου, ὅτι πρὸ μηνὸς εὑρισκόμεθα ἐδῶ, μετοικήσαντες ἐξ Ἀθηνῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἤμουν ἐντελῶς ξένος καὶ δὲν εἶχα κανένα φίλον, ἡ κρώτη μου φροντὶς ἦτο νὰ πληροφορηθῶ ποῖοι ἦσαν ἐνταῦθα συνδρομηταί σου, φρονῶν ὅτι ἐν τῷ κύκλῳ τῶν συνδρομητῶν σου δύναταί τις νὰ εὕρῃ τοὺς καλλιτέρους φίλους. Πράγματι δὲ ἐσχετίσθην μετὰ τῶν φίλων σου Μ... Κ... Χ... Σ... (δὲν τους ἀναφέρω, διὰ νὰ μὴ προδώσω τὸν *Ναύκληρον Ὀδρλιγκερλῆν*) μεθ' ὧν συνεδέθην ἀμέσως διὰ φιλίας στενῆς. » Βλέπετε ; πουθενὰ δὲν εἶνε ξένος ὁ συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως ! Πανταοῦ θὰ εὕρῃ συναδέλφους, μετὰ τῶν ὁποίων ἔχει κοινὰς ἐντυπώσεις, κοινὰς ἀναμνήσεις, κοινὰ ἰδανικά, καὶ ἡ φιλία ἀπολυθεῖ στενή καὶ ἐγκάρδιος, εὐθὺς μετὰ τὴν πρώτην γνωριμίαν.

Πραγματικῶς, *Ἐρυθρὰ Καμέλια*, ὑπῆρξεν ἄθλιος ὑπὸ ὑγιεινὴν ἔποψιν ὁ ἐφετεινὸς χειμών, καὶ πολλοὶ σχετικῶς ἀπέθαναν καὶ περισσότεροι ἠρρώστησαν. Ἐξ ὅσων ὡραίων μοῦ γράφεις περὶ τῶν ἀποθανόντων συναδέλφων σου, εἶδα ὅτι ἔχεις πολὺ εὐλίσθητον τὴν ψυχήν.

Εὔσημε (Γ. Β.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν σοῦ ἐκλέγω, πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Γράφε μου.

Τὸ φύλλον δὲν τυπόνεται εἰς μίαν ἡμέραν, *Λεοπάρδαλι*, ἀλλ' εἰς μίαν ἑβδομάδα, καὶ φυσικά, γράφεται πολὺ ἐνωρίτερα, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ ἐκδίδεται. Π: χ : τὴν Ἀλληλογραφίαν ποὺ διαβάζεις σήμερον, τὴν ἔγραψα ἀπὸ τὸ παρασμένον Σάββατον· ἑπομένως εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές . . .

Βασιλοῦ τῆς Θαλάσσης (Μ. Δ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Ἔλαβες τὰ φύλλα ποὺ σοῦ ἔστειλα ;

Ναί, *Ζωηρὰ Φλόξ* [ΕΕ] φέτος εἶμαι πλέον φειδωλὴ εἰς τὰ Εὔσημα, ὄχι ὅμως καὶ διὰ τόσον ὡραίας ἐπιστολάς, ὁποία ἡ σημερινή σου. Τί κρῖμα ποῦ δὲν ἔχω τόπον νὰ τὴν δημοσιεύσω ὁλόκληρον !

Ἄγγελε τῆς Ἀγάπης [Ε] καὶ ἄλλον τόσον καιρὸν νὰ ἔκαμνες νὰ μου γράψῃς τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἐπιστολήν, δὲν ἐκινδύνευες νὰ σε λησμονήσω. Οἱ φίλοι μου δὲν παύουν νὰ σὲ ἀναφέρουν· ἄλλοι ἐρωτῶντες διὰ σέ, καὶ ἄλλοι ἐκθειάζοντες εἰς τὰς ἐπιστολάς των τὸ ὀμώνυμόν σου βιβλίον. Λοιπὸν τώρα εἰσέρχεσαι εἰς τὴν τακτικήν σου τροχιάν· Χαίρω πολύ.

Ἀλήθεια, *Κόδρε* [ΕΕΕΕΕ] σοῦ ὀφείλω αὐτὰ τὰ Εὔσημα διὰ τὰς ἐνεργείας σου ὑπὲρ τοῦ « Ἑλληνόκαιδος.» δὲν σοῦ τα εἶχα γράψῃ ὅμως, διότι, ἂν ἐνθυμοῦμαι καλά, μοῦ παρήγγειλες νὰ μὴ κάμω λόγον.

Μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἔμαθα τὰς προόδους τοῦ ἐν Τεργέστῃ φίλου μου *Ἔκτορος Σ. Δεούλλα*, ὁ ὁποῖος εἰσήχθη φέτος εἰς τὸ ἐκεῖ Γυμνάσιον, διακριθεὶς εἰς τὰς ἐξετάσεις μεταξὺ τόσων Γερμανοπαίδων. Τὰ αὐτὰ εὐχάριστα μανθάνω καὶ περὶ τῆς ἀδελφῆς του *Οὐρανίας Σ. Δεούλλα*. Εἶμαι πολὺ ὑπερήφανος, διότι οἱ φίλοι μου τιμοῦν τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα μεταξὺ τῶν ξένων· ἀφ' οὗ δὲ τὸ κάμνουν τώρα ποὺ εἶνε μικροί, θὰ τὸ κάμουν βεβαίως καὶ ὅταν μεγαλώσουν.

Φασουλάκη, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Ὁ κ. Φαλδῶν σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις.

Ἀθηνᾶ Δ. *Ζάλλη*, μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς σου διαθέσεις. Ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃς συχνά, νὰ πάρῃς ψευδώνυμον καὶ νὰ διαγωνίζεσαι, Γίνεται ;

Δ. Γ. Π. σὲ παρακαλῶ νὰ ἐκλέξῃς ἓν ἄλλο ψευδώνυμον, διότι τὸ προτεινόμεναν δὲν μου ἐφάνη κατάλληλον.

Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας [ΕΕΕ] ἔχω ὑπ' ὄψει τρεῖς - τέσσαρας παλαιὰς ἐπιστολάς σου, πολὺ ὡραίας καὶ ἐνδιαφερούσας, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἀπήντησα ἐγκαίρως, διότι τὰς ἐφύλαττα χωριστά, ἕως οὗ ἤθελε βεβαιωθοῦν τὰ ἀναφερόμενα ἐμβάσματα καὶ ἐκτελεσθοῦν αἱ παραγγελίαι των. Μὲ πολλὴν μου χαρὰν ἀνέγνωσα ὅσα μοῦ γράφεις περὶ τῆς γνωριμίας σου μὲ τὴν *Παπαρούνα τοῦ Τσοματσιοῦ*, τὴν καλλίστην μου φίλην· ἔχεις δίκαιον νὰ εἶσαι τόσον ἐνθουσιασμένη μαζί της. Ἔχεις καὶ προτάσεις ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν καὶ ἄλλας τινὰς πληροφορίας· ἀλλ' ἐπάλησωσαν τόσον πολύ, ὥστε κατ' ἀνάγκην τὰς παλείπω.

Δημ. Προβελέγγιε, καὶ τὰ τρία ψευδώνυμα, τὰ ὁποῖα προτείνεις, ἐδόθησαν ἤδη εἰς ἄλλους φίλους μου. Ὥστε σὲ παρακαλῶ νὰ στείλῃς νέα.

Θάνατος. Ὁ *Τρομερὸς Γίγας* μοῦ ἀναγγέλλει ἐξ Ἀμισσοῦ τὸν θάνατον τοῦ *Ἀλεξάνδρου Σ. Οἰκονομίδου*, τοῦ ἐπὶ πολλὰ ἔτη διατελέσαντος συνδρομητοῦ καὶ φίλου μου ἐνθουσιώδους, γνωστοτάτου δὲ καὶ πολὺ ἀγαπητοῦ εἰς τὸν κύκλον μας, ὅπου ἔθρασε πολυειδῶς, διακρινόμενος πάντοτε καὶ εἰς τὴν Ἀλληγραφίαν, καὶ εἰς τὰς Ἀσκήσεις καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς. Οἱ φίλοι μου, μάλιστα οἱ παλαιότεροι, ὅσοι συνεδέθησαν μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου Σ. Οἰκονομίδου δι' ἀλληλογραφίας ἢ ἐσχετίσθησαν διὰ τῶν Μ. Μυστικῶν, μετὰ πολλῆς θλίψεως θἀκούσουν τὸν θάνατον τοῦ ἀτυχοῦς συναδέλφου, τοῦ εὐφυοῦς, τοῦ φιλομαθοῦς, τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τόσον ἀγαπητοῦ . . .

Ἡ *Μενεξεδένια* μοῦ ἀναγγέλλει τὸν θάνατον ἄλλου παλαιοῦ φίλου μας, ἐπίσης προσφιλοῦς, τοῦ *Εὐαγγέλου Γεωργοπούλου*.. ἔχοντος τὸ ψευδώνυμον *Πολικὸς Ἀστήρ*. .. Ἂς εἶνε ἐλαφρὸν τὸ χῶμα τὸ ὁποῖον σκεπάζει τόσον προώρως τὰς νεαρὰς αὐτὰς ὑπάρξεις, τὰς ἀρπαζομένας ὑπὸ τοῦ σκληροῦ θανάτου εἰς τὴν ὡραίαν ἡλικίαν τῶν ὀνείρων καὶ τῶν ἐλπίδων τῶν χρυσῶν. Γεννηθήτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ !

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Ἥρωα Θησέα* (αὐτὸ ἐξέλεξα) *Μακρογαίτην Λέοντα* (Α. Κ. αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον.) *Ναύτην τῆς Ναυαρχίδος* (δεκτὸν αὐτὸ ποῦ ἐπιθυμεῖς, ἀλλὰ κάπως συντομευμένον καὶ ὡραιότερον·) *Πύργον τῆς Ἀκρογιαλιᾶς* (Δ. Φ. δὲν σου ἐνέκρινα τὸ πρῶτον, διότι δὲν το ἐννοῶ· ἄλλως τε αὐτὸ εἶνε πολὺ ὡραῖον·) *Φιλόσοφον Διογένην* (Δ. Π, αὐτό) καὶ *Πουλάκι* τοῦ Σιπύλου (Ε. Α.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι : Ἡ *Κόρη τοῦ Βουνοῦ* πληροφορεῖ τὴν *Ἱπποδάμειαν Παπαδοπούλου*, ὅτι εἶνε πολὺ εὐχαριστημένη εἰς τὸ νέον Σχολεῖον·— τὸ *Τρεμοσθένον Ἀστέρι* ζητεῖ τἀρχικὰ τῆς *Κυματιούσης Θαλάσσης*— ὁ *Θαλασσινὸς Ζωγράφος* δίχεται τὴν ὑπὸ τοῦ *Ζωγράφου Παρασίου* προταθεῖσαν Ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν του· — ὁ *Δίλουρος* ἀσπάζεται τὴν *Μαθήτριαν Καλλιτέχνιδα*, ἐρωτᾷ δὲ τὴν *Ταϋγέτην* ἂν ἐνθυμῆται « τὰ ἐν τῷ Παρθεναγωγείῳ Πατρῶν διαρρεύσαντα ἔτη· » — ἡ *Νεαρὰ Καλλιτέχνης* ἀσπάζεται τὴν Αὐτοκράτειραν Εὐδοκίαν · — ἡ *Χιονοσκεπὴς Δίρφη* ἀνταποδίδει τὴν *Διοστεροφορεθσαν*· — τὸ *Τριφύλλι* ἀσπάζεται τὴν *Κόρην τῶν Λευκῶν Ὀρέων* καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν της· —ὁ *Ἥρως Θησεὺς* ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ *Ναυτόπαιδος* καὶ τοῦ *Νεαροῦ Μουσικοῦ*·—ἡ *Ροδοστεφανωμένη Ἀνοιξις* συγχαίρει τὴν *Ταϋγέτην*, διὰ τὴν κωμῳδίαν ποὺ ἔπαιξεν·—ἡ *Ζωηρὰ Φλὸξ* ἐρωτᾷ τὴν *Δροσιὰν τοῦ Βοσπόρου* πῶς πηγαίνουν τὰ Ἀγγλικὰ καὶ αἱ παρασκάσεις εἰς τὸ σχολεῖόν της·— τὸ *Ἑλληνικὸν Ἔθαφος* ἀσπάζεται τὴν *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας*·— ἡ *Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρου* χαιρετᾷ τὸν *Πελοναύαρχον* καὶ τὸν ἐρωτᾷ πότε θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἄνδρον·—ἡ *Χαλιμᾶ* πληροφορεῖ τὸ *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς* ὅτι τἀρχικὰ της εἶνε Ζ. Α. Κ. ζητεῖ δὲ καὶ τὰ ἰδικά του·— ὁ *Μικρὸς Γυμνασιόπαις* ζητεῖ τὸνομα τοῦ *Ἐθνικοῦ Ὕμνου ἐπ' ἀντάλλαγῆ*·— τὸ *Ἴον τοῦ Ἀγροῦ* ἀσπάζεται τὸ *Κυκλάμινον τῆς Ζακύνθου* καὶ τὴν *Ἀειρανευοπούλαν*·— τὸ *Ζοφερὸν Νέφος* ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ *Μικροῦ Πιανίστα*·—ὁ *Κόδρος* δέχεται στοίχημα μὲ τὴν *Σμυρνηποπούλαν* περὶ Ἀθρόου Βραβείου, καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ το ὁρίσῃ·—ἡ ἐν Λαρίσσῃ ἄπορος κόρη, ἡ συστηθεῖσα ὑπὸ τῆς *Γλυκείας Καρδίας* καὶ ἐγγραφεῖσα ὑπὸ τῆς *Χρυσῆς Ματρόζου*, εὐχαριστεῖ ἐγκαρδίως καὶ τὰς δύο·— ἡ *Θάλλουσα Μυρσίνη* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι ὀνομάζεται *Ἰσαβέλλα Θ. Ἀσονάρδου* καὶ ὅτι ἄλλαξε ψευδώνυμον·— ἐλάχιστα παρελείφθησαν καὶ πάλιν ἐλλείψει χώρου.

Τὴν λύσιν τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος μοῦ ἔστειλαν καὶ οἱ ἑξῆς : *Ἔνδοξος Ἀριαγνή, Κυματίζουσα Θάλασσα, Τοξότης

Τριανταφυλλένιος Κάμπτε, Ἑωθινὸν Ἄστρον *Κυκλαδίτης*, *Μικρὸς Γυμνασιόπαις*, *Γεώργιος Π. Πολυταρίδης*, *Ἐρυθρὰ Μελάνη*, *Χωλὸς Διάβολος*, *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης*, Ἴον τοῦ Ἀγροῦ, *Πικροδάφνη*, Ὀδυσσεὺς *Γ. Λύδδης*, *Ρόδον τῆς Αὐγῆς* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Τσούχτρα*, *Ἑλληνικὸν Αἴσθημα*, *Σμυρνηοπούλα*, *Χαριτωμένη Μουρίτσα*, *Ἀληθὴς Φίλη*, *Ἥμερος Περιστερά*, *Χρυσῆ Ἀνθοδέσμη*, *Διοπτροφοροῦσα*, *Ἥρως Θησεύς*, *Ἔαρ* (δεκτὸν τὸ ψευδώνυμον, καὶ χωρὶς ἀρχικά.)

Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ δημοσιευθῇ ἡ λύσις καὶ οἱ ἐπίλοιποι λύται.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Εὐγενὴς Καρδία* μὲ τὴν *Χαλιμᾶν* καὶ *Ἡγεμονίδα τῆς Σύρου* — ἡ *Μελαγχροινὴ Ἑλληνὶς* μὲ τὴν *Ἀνδαλουσίαν* καὶ *Ταπεινὸν Ἴον* — ὁ *Ἄγγελος τῆς Εὐτυχίας* μὲ τὸν *Ἄγριον Μάγδην* καὶ *Σέλευκον τὸν Κεραυνόν* — ὁ *Σκληρὸς Βράχος* μὲ τὴν *Κοραλίαν Μασσαλ* καὶ *Καρχαρίαν* τοῦ *Φαλήρου* — ἡ *Διοπτροφοροῦσα* μὲ τὴν *Πενθοῦσαν Καρδίαν* καὶ *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν* — ὁ *Νικ. Κ. Δεκαβάλλας* μὲ τὴν *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν*, *Τρυμάραν* καὶ *Ἐθνικὸν Ἔμπορον* — ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος* μὲ τὸ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* — ὁ *Κουκουφῶκος* μὲ τὸν *Λεοπάρδαλιν* καὶ *Σοριανὸν Ἱππότην* — ἡ *Φουσκοθαλασσιὰ* μὲ τὴν *Βιργινίαν Αὐκιαρδοπούλου* καὶ *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* — τὸ *Ρόδον τῆς Αὐγῆς* μὲ τὴν *Ἄθραν τῆς Κερκύρας* καὶ *Αὐγερινόν* — ἡ *Μυρσίνη* μὲ τὴ, *Μεσεξεδέναν* καὶ *Μαθητριαν Καλλιτέχνιδα* — ὁ *Δ. Κάρκας* μὲ τὸν *Κιθαρῳδὸν Ἀπόλλωνα* καὶ *Μαινομένην Θάλασσαν* — τὸ *Φιλέρημον Ἴον* μὲ τὴν *Ἀμυγδαλιὰν τῆς Κρανάης* καὶ *Βράχον τῆς Κρανάης* — τὸ *Ἑωθινὸν Ἄστρον* μὲ τὸν *Ἐχθρὸν τοῦ Σύλλα* — ὁ *Ἀπότομος Βράχος* μὲ τὸ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* καὶ *Ἰωλὸν Διάβολον* — ἡ *Παιδικὴ Χαρὰ* μὲ τὴν *Ταχυδρόμον Περιστεράν* καὶ *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν* — ἡ *Ἑλληνὶς τοῦ Βορρᾶ* μὲ τὴν *Μελαγχροινὴν Ἑλληνίδα καὶ Ἑλληνικὸν Ἔμπορον* — ὁ *Ναυτοπαις* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα* καὶ *Δοξίαν* — τὸ *Γλυκὸ Φιλάκι* μὲ τὸν *Ἠθοποιὸν Κήν*, *Νεαρὸν Ζωγράφον* καὶ *Ἴον τῆς Κηφισιᾶς* — ἡ *Πικραμένη Καρδούλα* μὲ τὸν *Μιχαήλ. Σ. Αὐγερινίδην* καὶ *Κυρυδίκην Β. Καράτσαλη* — ἡ *Μεσεξεδένια* μὲ τὸν *Κάλυκα Ρόδου* καὶ *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* — ἡ *Ἑλληνοπούλα* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Μεσεξεδένιο Μπουκετάκι* — τὸ *Ρόδον τῆς Αὐγῆς* μὲ τὴν *Τόριν θα* καὶ *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν* — ὁ *Μυστηριώδης* μὲ τὴν *Ταϋγέτην*, *Θεαγένην* καὶ *Ἀεροναυτοπούλαν* — ἡ *Πενθοῦσα Καρδία* μὲ τὴν *Μαινομένην Θάλασσαν*, *Ναυαγὸν Καρδίαν* καὶ *Λάτριδα τῶν Ἀνθέων* — τὸ *Τριφύλλι* μὲ τὸν *Ἀγγουρολογιώτατον* καὶ *Εὐδοξίαν Βαρδακίδου* — τὸ *Ἀνήσυχον Πνεῦμα* μὲ τὸν *Τέττιγα τῆς Ἀχαΐας* καὶ *Ἑλληνικὸν Στόλον* — ἡ *Ποιμενικὴ Ῥάβδος* μὲ τὸ *Φιλέρημον Ἴον*. *Στήριγμα τῆς Μητρὸς* καὶ *Πειραϊκὴν Αὔραν* — τὸ *Ἔαρ τῶν Καρδιῶν* μὲ τὸν *Ἐλπίνορα*, *Ἄθραν τοῦ Βοσπόρου* καὶ *Στεναγμὸν τοῦ Ἀνέμου* — τὸ *Φύρδην - Μίγδην* μὲ τὸν *Γουλιέλμον Τέλλον* — ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος* μὲ τὸ *Τριφύλλι*, *Θεαγένην* καὶ *Ἑλένην Καραπαύλου* — τὸ *Σκαφιδάκι* μὲ τὸν *Μίδωνα*, *Θάλλουσαν Μυρσίνην* καὶ *Ἀρχαίαν Σπάρτην* — ὁ *Φίγ - Μοῦ - Λῆ* μὲ τὸν *Βασιλέα τῶν Ἀνθέων*, *Βασιλέα τῶν Κυκλάδων* καὶ *Ὀρφέα* — τὸ *Καλῶς Ὥρισες* μὲ τὴν *Ἐρυθρὰν Καρέλιαν*, *Φάσμα τῆς Νυκτὸς* καὶ *Σιναχωμένον Πογτικόν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Μυστηριώδη* (ἔξοχα τὰ «Παιδικὰ Πνεύματα» σου ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ποὺ ἔλαβον ποτέ·) *Ἀγγουρολογιώτατον* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν Ἀποχρηάτικην περιγραφήν·) *Μεγοτιάδην Πάτρεκλον* (τὸ τετράδιόν σου ἐστάλη·) *Κίχλην* (τὸ ξεσπάθωμα, ὅ,τι κάμει τὸ ξεσπάθωμα! μόνον δι' αὐτοῦ μεγαλώνομεν καὶ θὰ μεγαλώσωμεν·) *Ἰωάννην Ν. Φαρμακίδην* (ὁ Ἀνανίας σὲ ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὴν ὡραίαν σου κάρταν·) *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*, (ὄχι, ἡ ἡλικία δὲν εἶνε ἀπαραίτητος, διότι ὁ Ποιητικὸς Διαγωνισμὸς ἔχει μίαν μόνον τάξιν·) *Μέλι τοῦ Τρηγοῦ* (γράφε μου συχνὰ καὶ μή σε μέλει ἂν δὲν ἔχω τόπον· συντόμως ἢ ἐν ἐκτάσει, πάντοτε κάτι θὰ σοῦ ἀπαντῶ·) *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα* (βεβαίως, δὲν δημοσιεύω ποτὲ πληροφορίας περὶ τετραδίων, διότι εἶνε πάρα πολλαὶ καὶ δὲν ἔχω τόπον·) *Ἀσπροποταμίτην* (ἄ, δὲν ἤξευρα ὅτι γράφεις καὶ στίχους· θέλεις τώρα τὴν γνώμην μου; ἐγὼ πάντοτε προτιμῶ τὰς εἰς πεζὸν ἐπιστολάς·) *Δ. Κάρκαν* ([Ε] διὰ τὰς ὡραίας σου ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ «Ὑπὲρ Πατρίδος»·) *Τριφύλλι* (τὸ ὁποῖον ἐπιδοκιμάζει ἐγκαρδίως τὴν πρότασιν τοῦ *Τέττιγος τῆς Ἀχαΐας*·) *Μαρίαν Δ. Γουλανδρῆ* (τὰ ἔστειλα ἐκ νέου·) *Ἀγγελικὴν Δαμάσσον*, *Παρήγορον Ἄγγελον* (ὄχι, ὄχι, κανὲν τετράδιόν σου δὲν ἐρρίφθη εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων·) *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος* (φαντάζομαι τὴν ἀνυπομονησίαν σας· δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ ἔλαβα ὅλα τὰ μέτρα, διὰ νὰ σας ἔρχωνται τὰ φυλλάδια γρήγορα·) *Ἀργυρᾶν Συρίκταν* ([Ε] τί ὡραία καὶ καλλιγραφημένη ἐπιστολή!) *Τριανταφυλλένιον Κάμπτον* ([Ε] καὶ ἡ βικιή σου μοῦ ἤρεσε πολύ· ἀ, πῶς ἤθελα νὰ ἔβλεπα τὸ *Μεσεξεδένιο Μπουκετάκι* μὲ τὰ ἀτορίστικα, ὅταν ἀπήγγειλε τὴν «Ἑορτὴν τοῦ Νουνοῦ»!) *Φοῖβον Ἀπόλλωνα*, *Κωθιγὸν Ἄστρον* (καὶ ὅμως σοῦ ἀπήντησα!) *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* (δεκτὸν·) *Κυκλαδίτην* (βεβαίως δικαιοῦσαι, καὶ γράψε μου τί τόμον θέλεις νὰ σοῦ στείλω·) *Χαλιμᾶν*, *Γροσφόρον Φλέβα* (νὰ σου ζήσῃ ἡ Μπέλα σου· ἡ Πίσσα μου τὴν χαιρετᾷ·) *Πενθοῦσαν Καρδίαν*, *Δεχωνίτικο Κεράσι* (ἔστειλα·) *Ἰωλὸν Διάβολον* ([Ε] εὖγε! δὲν εἰξεύρεις πόσον μὲ ἀναπαύουν αἱ καθαρογραμμέναι ἐπιστολαί.!) Ἴον τοῦ Ἀγροῦ (σοῦ εἶχα ἀπαντήσει ὅταν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου·) *Μεσεξεδένιαν* (εἰπὲ εἰς τὸ *Κυκλάμινον τῆς Ζακύνθου* ὅτι τὸ ὑπερευχαριστῶ δι' ὅσα σοῦ γράφει καὶ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μου γράψῃ καὶ τὸ ἴδιον·) *Ζωφερὸν Νέφος* (ἔχει καλῶς·) *Διονύσιον Καβάδιαν* (βεβαίως, εἶνε συνδρομήτρια· ἐγκρίνω σήμερον ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου·) *Ἄνθος τῆς Ἴδης* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας σοῦ ἔστειλα Μ. Μυστικά·) *Σμυρνηοπούλαν*, (ἤτα ἁπλῶς παραδρομή·) *Πολ. Ἰ. Παπαστεφάνου* (μετὰ πάσης χαρᾶς·) *Τίρυνθα*, *Αὐτοκράτειραν Εὐδοξίαν* (μπᾶ! κ' ἐγὼ δὲν τὸ ἤξευρα ὅτι σὲ ἔχω γειτόνισσαν! πολὺ μὲ διεκέδασε τὸ ἀνέκδοτον τοῦ παραθύρου· χαίρω ποῦ ἔγινες ἐντελῶς καλά·) *Ἀερναίαν Ἴδραν*, *Βασιλίδα τῆς Ἐρήμου* (ἔστειλα· πολὺ εὐχαρίστως δέχομαι τὴν ἀδελφήν σου καὶ την παρακαλῶ νὰ μου γρήψῃ·) *Κουκουρίκον*, *Καλλίφωνον Ἀρσακειάδα* (περιμένω τὰ Παιδικὰ Πνεύματα· ὅσον διὰ τοὺς Διαγωνισμούς, θὰ βλέπῃς εἰς τὸ φύλλον πότε προκηρύσσεται ἕκαστος· εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποῦ ἀπέκτησα τόσον ἐνθουσιώδη φίλην·) *Τσούχτραν* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν καὶ ἐκτενῆ ἐπιστολήν· νὰ σου ζήσῃ τὸ ἀνεψάκι σου·) *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* ([ΕΕ] διὰ τὰς λαμπρὰς ἐντυπώσεις ἐκ τῆς ἐκδρομῆς·) *Κ. Μ. Φάτσιον* (μόνον ἀλληλογραφία μεταξὺ ἑτεροφύλων δὲν ἐπιτρέπεται, διότι ἡ ἀλληλογραφία σκοπεῖ τὴν σύναψιν φιλίας, ἡ ὁποία συνδέει μόνον ὁμοφύλους· ἀλλὰ Μ. Μυστικῶν ἀνταλλαγὴ ἐπιτρέπεται·) *Ἀγγελικὴν Λιβανίδου* (μετὰ πάσης χαρᾶς σὲ δέχομαι καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις·) *Πάριν Ταβελούδην* (ἔλαβον·) *Παράσιον Ζωγράφον* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ δημοσιεύσω τὴν πληροφορίαν σου, διότι ἴσως νὰ ἴδῃ αὐτὴν ὁ ἐνδιαφερόμενος, βεβαίως θὰ ἔχῃς στείλῃ τετράδιον· τί γίνεται ἡ φωτογραφία;) *Δοξίαν*, *Ἡρωϊκὸν Ξίφος* (θὰ εἶχε λησμονήσῃ ὅτι σοῦ ἔστειλε καὶ ἄλλο· δὲν πειράζει·) *Ὑψηπέτην Ἱέρακα* (ὄχι, ἐγὼ δὲν σου ἔστειλα τὴν «Πρόδοσιν» οὔτε γνωρίζω αὐτὸ τὸ φύλλον·) *Τσιγγαρέλαν* (τὸ ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου δὲν εἶνε ἐλεύθερον· ἄς στείλῃ ἄλλο·) *Χρυσῆν Ἀνθοδέσμην*, *Ἠπειρώτην* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἰωάννην Στεφάνου* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *10 Μαρτίου* θὰ απαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 1 Μαΐου.

Ὁ κάτοχος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἐμπορείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

---

140. Λεξίγριφος.

Τὸ ἕνα μέρος εἶνε πόλις
Ἀκρωτήριον τὸ ἄλλο,
Καὶ τὸ σύνολόν μου ζῷον...
Ὄχι καὶ πολὺ μεγάλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας [Ε]

141. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι ἓν ἀπ' τὰ στοιχεῖα· ἂν προσθέσῃς ἄλλα δύο
Τότε ὅλοι θὰ με βλέπουν νανατέλλω καὶ νὰ δύω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγουρολογιωτάτου [Ε]

142. Μεταγραμματισμός.

Βάλε πῖ καὶ βγάλε μῖ
Καὶ θὰ ἰδῇς εἰς τὴ στιγμὴ
Ἀνδρὸς ὄνομα κοινὸ
Νὰ γενῇ θανατικό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτσαβνίου Ρόδου [Ε]

143. Τονόγριφος.

Ἔχω ἔκτασιν καὶ ὕψος, ὅπως εἶμαι ἂν μάρισης,
Εἰς τὸ αἷμα θὰ εἰλίλθω, ἐὰν μὲ ὀξυτονίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παμίσου [Ε]

144. Ἀτκτυωτόν.

1. Εἶμαι ἔντομον ποὺ ξεύρουν ὅλοι βέβαια οἱ λύται
2. Ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μὲ πέρνεις, ἂν νικήσῃς ἐν-[νοεῖται.
3. Θεὸς ἦμην τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων καὶ με [ξεύρεις.
4. Ἐὰν εἴπῃς «ὄχι» λύτα, φθάνει τοῦτο διὰ νὰ [μ' εὕρῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόδρου [ΕΕ]

145. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Κυβολέξου.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσον τέσσαρας ἄλλας λέξεις, ἐξ ὧν νὰποτελεσθῇ Κυβόλεξον

Ἀκίς, μισῶ, Χιλή, μονή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους [ΕΕ]

146-147. Ἀπροσδόκητα.

1. Ποῖος Ἀθηναῖος ἦτο Λακεδαιμόνιος;
2. Τί γράμμα ὑπάρχει πρὸ τοῦ Ἄλφα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τυρταίου τῆς Τιρυνθίας [ΕΕ]

148. Ποικίλη ἀκροστιχὶς ἐκ παραγώγων.

Νὰ εὑρεθῶσι λέξεις παραγόμεναι ἐκ τῶν ρημάτων: 1, *Πέπτω*. 2, *Τίκτω*. 3, *Κόπτω*. 4, *Τείνω*. 5, *Ἄγχω*. Τούτων δέ, τὰ δύο πρῶτα γράμματα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον καὶ τρίτον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον καὶ τέταρτον τῆς τρίτης, τὸ τέταρτον καὶ πέμπτον τῆς τετάρτης καὶ τὰ δύο τελευταῖα τῆς τελευταίας, νὰ σχηματίσουν κατὰ σειρὰν ὁπωρικὸν καὶ θεάν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρόβερτου Γοῦδκόρδον [ΕΕ]

149. Φωνηεντόλιπον.

ν - δ - ς - δ ν - δ

Ἐστάλη ὑπὸ Ὀλιμπιος τοῦ Ἰριπίως [Ε]

150. Γρῖφος.

κίσι κίσι κίσι κίσι κίσι κίσι κίσι κίσι κίσι κίσι κίσι

ΔΟ Ν ΛΙΝ $\frac{\text{ΕΙΝ}}{\text{Λ}}$ Μ/ΞΕ

Ἐστάλη ὑπὸ Νικ. Κ. Δεκαβάλλα [Ε]

Παρόραμα.

Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 123 Ἄσκησιν τοῦ 10ου φυλλαδίου παρελείφθησαν ἐκ παραδρομῆς αἱ μεταβλητέαι λέξεις, αἱ ὁποῖαι εἶνε:

γέρων, γοργὸς, γρόσιον, δεξιός, ἑκάτερος.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1900.